

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník X

číslo 3

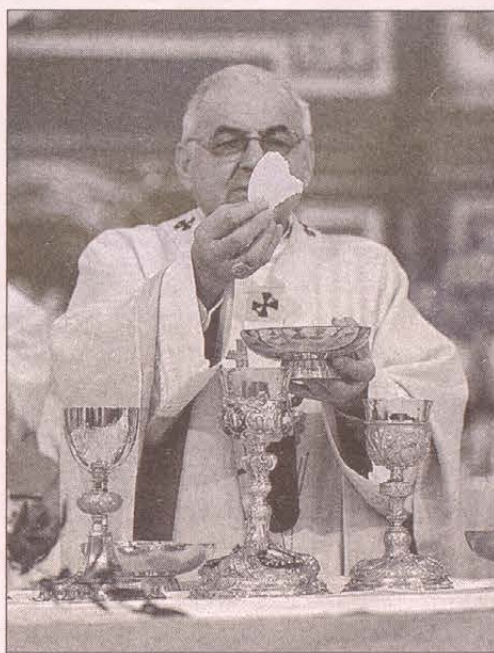
Duben 2005

Oslavy výročí 100 let od narození Štěpána kardinála Trochty

Oslavy na počest Štěpána kardinála Trochty byly zahájeny v pátek 1. dubna koncertem v litoměřické katedrále. Přes osmdesát lidí si přišlo poslechnout varhanní vystoupení Vladimíra Roubala, zpěv Ženského komorního sboru a Pěvecký sbor litoměřických učitelů. Mezi posluchači byly i přítomny také dvě neteře kardinála Trochty, které se účastnily i následného sobotního programu.

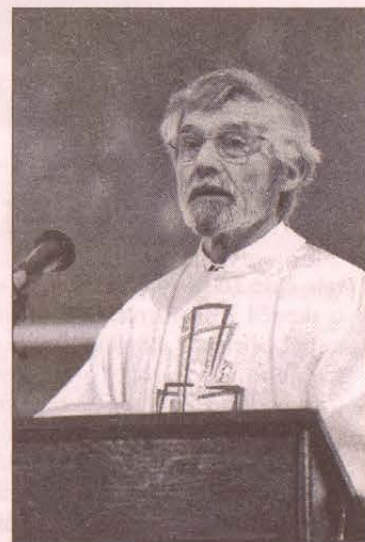
Slavnostní sobotní bohoslužbě předsedal kardinál Miloslav Vlk, koncebrovali vídeňský světitel biskup Ludwig Schwarz SDB, pražský světitel biskup Karel Herbst SDB, litoměřický emeritní biskup Josef Koukl a současný litoměřický biskup Pavel Posád.

Kardinál Vlk ve svém úvodním slově řekl: „Dnes nelze nemyslet na papeže

▲ „Hle, Beránku Boží“ – na snímku kardinál Vlk
P. Beno Beneš SDB – homilie ►
▼ Nad hrobem Štěpána kardinála Trochty

Jana Pavla II., který odchází do ráje. Chci připomenout, že před 31 lety, při pohřbu Štěpána kardinála Trochty, byl tehdejší krakovský kardinál Karol Wojtyła přítomný. Nesměl koncebrovat, ale byl přítomný mezi kněžími a modlil se. Při samotném pohřbu, i přes zákaz komunistů, kardinál Wojtyła nad hrobem promluvil a nazval kardinála Štěpána Trochtu mučedníkem.

Biskupové a představitelé salesiánské kongregace, společně se zástupci města a neteřemi kardinála Štěpána Trochty položili po mši svaté na místním hřbitově kytice na kardinálovův hrob. Za diecézi a katedrální kapitulou ve žlutobílých barvách a za město v barvách červenobílých.

Všichni přítomní byli biskupem Pavlem pozváni na oběd v prostorách nádvoří biskupské rezidence. Proběhl také krátký briefing pro přítomné
...dokončení na straně 8

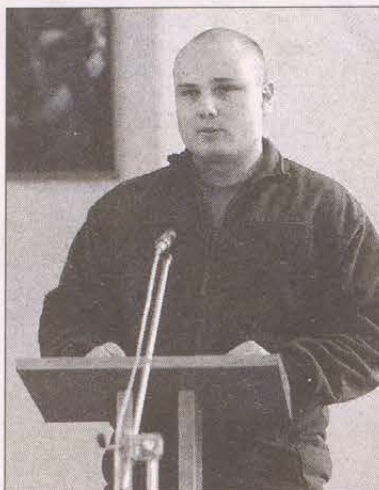
Vojenský kaplan v diecézi

V litoměřické diecézi působí u 4. brigády rychlého nasazení v Žatci vojenský kaplan por. Miroslav Jordánek, O.Praem., kněz a člen strahovského kláštera v Praze. V roce 2004 působil 7 měsíců v balkánském Kosovu, jako kaplan 5. československého praporu, od ledna 2005 působí mezi vojáky v Žatci, Táboře a Chrudimi.

Pokud to bude možné, je v případě potřeby ochoten vypomoci kněžím litoměřické diecéze, zejména lounského vikariátu.

V případě zájmu ho můžete požádat o přednášku týkající se problematiky Kosova, či témat souvisejících se službou duchovních v armádě.

Kontakt: mobil 732 355 393, e-mail: jordanek@razdva.cz

PROSBA (Ivana Judita)

„Ach můj Pane,
má duše hladová je,
kručí jak žaludek,
co dlouho nebyl syt,“
tluče a prosí
žebrák z hladového kraje.
„Dej bochník chleba
o něj se mohu podělit.
Rozkrájím Tvůj dar
na tenké krajíce,
vždyť každé Tvé sousto
nakrmí tisíce!“

SEZNAM FAR A CHALUP LITOMĚŘICKÉ DIECÉZE

Dlouho avizovaný seznam far a chalup vhodných pro pořádání letních táborů a jiných pobytových akcí se konečně podařilo dát dohromady. Celkem tento seznam tvoří 28 míst litoměřické diecéze, kam se dá vyrazit s dětmi, s mládeží nebo na rodinnou dovolenou.

Objednávat si jej můžete na adrese: DKC, Komenského 4, Litoměřice 412 01 nebo na telefonu 416 73 80 72 nebo přes e-mail: dkc.ltm@seznam.cz V tištěné podobě je k dispozici rovněž na Pastoračním centru a na Centru pro mládež. Zájemcům můžeme tento seznam zaslat i elektronickou poštou. Tento seznam je zdarma. *Děkujeme všem, kteří nám zaslali informace potřebné ke vzniku tohoto seznamu.*

Vážení čtenáři,

toto číslo Zdislavy vám přichází se zpožděním. V březnu onemocněl a skončil v nemocnici šéfredaktor a po dobu jeho hospitalizace nebyl přístup k článkům, které byly zaslány na jeho adresu poštou nebo elektronicky e-mailem. Proto jsme se rozhodli posunout uzávěrku na začátek dubna a zařadit do tohoto čísla i oslavy stého výročí Štěpána kardinála Trochty a pro množství článků, které postupně narůstalo, přidat další čtyři stránky. V uzávěrkovém týdnu jsme ještě provedli další změny v již připravované Zdislavě. Vznikla samostatná stránka reagující na úmrtí papeže Jana Pavla II, připomínající jeho osobnost a jeho ne všem známou návštěvu v Litoměřicích na pohřbu Štěpána kardinála Trochty před více než třiceti léty.

V následujících měsících oslav chceme vycházet tak, aby jednotlivá čísla vycházela vždy s aktuálními informacemi. Možná, že to bude znamenat úpravy v termínech vydávání a případné rozšíření čísla o další stránky. Ale věříme, že tato případné změny a trochu nepravdělnosti budou ku prospěchu.

red.

GENERÁLNÍ SHROMÁŽDĚNÍ OSN PROTI KLONOVÁNÍ LIDÍ

V úterý 8. března 2005 přijalo Generální shromáždění OSN Deklaraci o lidském klonování.

Podle ní mají členské státy přijmout veškerá potřebná opatření k zákazu všech forem lidského klonování, protože jsou neslučitelné s lidskou důstojností a ochranou lidského života. Generální shromáždění hlasovalo na základě doporučení právního výboru OSN 84 hlasy pro přijetí, 34 proti (včetně ČR) a 37 se zdrželo hlasování.

Deklarace dále žádá členské státy, aby přiměřeně chránily lidský život při použití ve vědě, aby zakázaly techniky genetického inženýrství, které mohou ohrožovat lidskou důstojnost, aby bránily vykořisťování žen ve vědě (pro klonování jsou zapotřebí ženská vajíčka) a aby v tom smyslu přijaly konkrétní národní legislativní opatření.

Podle delegací, které hlasovaly pro přijetí, je Deklarace důležitým krokem k ochraně lidské důstojnosti a propagaci lidských práv a rovněž ke kompletnímu zákazu lidského klonování. Text Deklarace je jasným signálem proti neetickému výzkumu, který z lidského života dělá předmět experimentů. Několik delegací naopak prohlásilo, že hlasovaly proti deklaraci, protože termín „lidský život“ by mohl být interpretován jako kompletní zákaz všech forem lidského klonování.

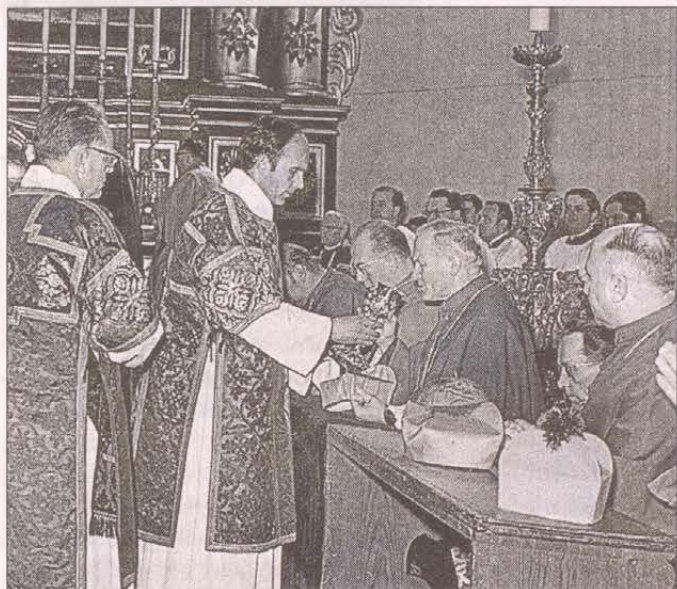
Zdroj: OSN, 8.3.2005

Zdislava - měsíčník litoměřické diecéze. Vydává Římskokatolická farnost Šumburk nad Desnou. Redakce: Římskokatolická farnost Šumburk nad Desnou, Wolkerova 378, 468 41 Tanvald. IČO 43254403. Číslo účtu: 963293379/0800. Šéfredaktor: P. ICLic. Michal Podzimek. Tel. 603 324 397, e-mail: michal.podzimek@telecom.cz. Vedoucí vydání Ing. Jan Rosenauer, e-mail: rosenauer@volny.cz. Sazba Pavel Kusala, e-mail: pavel.kusala@tiscali.cz. Tiskne: Jan Macek a Pavel Kusala, Horní náměstí 12, Jablonec nad Nisou. Náklad 1280 výtisků. Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Ročník X., číslo 2. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042. Datum vydání: 15.4.2005. Uzávěrka příštího čísla: 2.5.2005. Distribuci zajišťuje AMIS Praha, Na Nivách 18, 141 00 Praha 4 prostřednictvím České pošty, s. p.

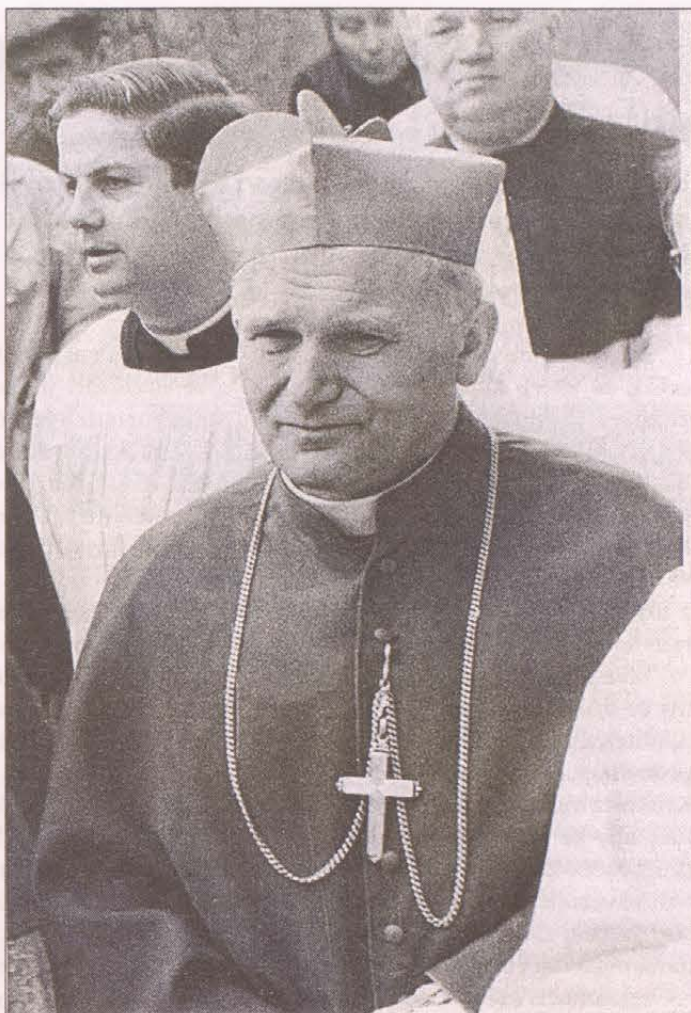
Jan Pavel II. a Litoměřice

Papež Jan Pavel II. při svých návštěvách naší republiky po roce 1989 Litoměřice nenavštívil, ale byl zde již jako krakovský kardinál Karol Wojtyła při pohřbu Štěpána kardinála Trochty 16. dubna 1974. Protože nedostal souhlas (v té době potřebný) státních orgánů, aby mohl koncelebrovat zádušní mši svatou, podává mu jáhen Krev Páně (fotografie pod článkem), podobně jako dalším zahraničním kardinálům Königovi a Benschovi.

Tyto a ještě další dobové fotografie byly k shlédnutí ve videoprojekci v komponovaném programu na oslavách stých narozenin Štěpána kardinála Trochty 2. dubna v kapli sv. Vavřince v litoměřické biskupské rezidenci.

Papež Jan Pavel II
zemřel 2.4.2005 v 21.37 hod.
po 26 letech 5 měsících a 17 dnech
svého pontifikátu.
R.I.P.

Tedy ještě krakovský kardinál Karol Wojtyła, foto: archiv biskupské kanceláře

Rekviem

V úterý 5. dubna večer sloužil litoměřický biskup Pavel Posád společně s dalšími kněžími rekviem – zádušní mši za Svätého otce Jana Pavla II. v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích. Ve stejný čas, jak sám biskup v úvodu bohoslužby připomněl, byla sloužena bohoslužba za papeže též v katedrále v Ostravě, Olomouci, Hradci Králové i Plzni.

Při této mši byla liturgická barva fialová, jež naznačuje smutek, bolest ale i naději. Před obrazem papeže, který stál pod oltářem, stály květiny v „papežských“ barvách, žlutá a bílá a hořelo několik svíček.

V následujících dnech byly slouženy rekvie v dalších kostelích naší diecéze. V Ústí nad Labem se sešli věřící v kostele Nanebevzetí Panny Marie čtvrtelní podvečer, přítomni byli i zástupci dalších církví a představitelé města v čele s primátorem. Mši svatou předcházela videoprojekce ze Světových dnů mládeže, která pokračovala posléze i na farním sále.

Na bohoslužbách byly k dispozici kondolenční archy, na kterých, jak řekl biskup Pavel můžeme nejen podpisem, ale i krátkou vzpomínkou vztahující se k postavě papeže, vyjádřit svoji úctu a vděčnost za jeho život i dílo.

Pastýřský list otce biskupa Pavla

Drazí věřící, bratři a sestry,

obracím se na vás, abych vás všechny pozdravil právě dnes, kdy se celá Církev raduje a jásá nevypověditelnou radostí, protože Kristus, který byl ukřižován pro naše hříchy a pro naši spásu, slavně z mrtvých vstal!

Na tolika místech, nejen v naší diecézi, ve všech katolických chrámech zaznívá „radostná zvěst“ andělova k ženám „Vy se nebojte. Vím, že hledáte ukřižovaného. Není tady. Byl vzkříšen, jak řekl. Pojdte a podívejte se na to místo, kam byl položen. A rychle jděte a povězte jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých. Jde před vámi do Galileje, tam ho uvidíte.“ (Mat 28,5-7)

Také nám všem platí tato slova, také my se dnes máme stát hlasateli této neuvěřitelné skutečnosti, která ze základu proměňuje svět a život všech lidí. Ano, Kristus z mrtvých vstal a žije uprostřed nás, aby se pro každého člověka stal pramenem živé vody, aby se stal světlem osvěcujícím naše temnoty, aby se stal dárce života, který nekončí smrtí, dárce života věčného.

Velikonoce, které slavíme, jsou vzácnou příležitostí, abychom se zamysleli nad svým životem. Abychom nechali znovu rozhořet plamen své víry. Přeji vám všem, abyste s uzdraveným slepcem dokázali padnout na kolena, klanět se Ježíšovi a volat: „Věřím, Pane!“

Letošní velikonoce jsou pro naši diecézi zvláště důležité, protože je prožíváme v roce, kdy si připomínáme 350. výročí založení naší litoměřické diecéze bulou papeže Alexandra VII. ze dne 3. července 1655.

Proto tento rok 2005, který je pro světovou církev rokem Eucharistie, budeme my slavít také toto vzácné jubileum.

Chtěl bych vás, všechny diecézany, vyzvat, abychom všemi možnými způsoby projevovali vděčnost za bohatou historii této diecéze, abychom se snažili v tomto roce se s touto minulostí seznámit, protože neznalost kořenů minulosti, brání tomu, abychom mohli dobře stavět na těchto základech život přítomný a hlavně budoucí. Ohlížíme se zpět do minulosti jenom proto, abychom správně pochopili, co je potřebí pro růst Božího království vykonat dnes a zítra.

Rád bych vás seznámil s mnoha příležitostmi, které nám umožní, abychom tento rok prožili dobře.

První naše společné dílo, které jsme se rozhodli uskutečnit, je zavedení **Eucharistických dnů ve farnosti**. Od Zeleného čtvrtku do vyvrcholení oslav 350 let založení diecéze 2. července 2005 – po těchto 100 dnů bude každý den v jedné farnosti diecéze slaven Eucharistický den podle již stanoveného rozpisu. Vaši duchovní otcové vás včas seznámí s datem a obsahem slavení těchto Eucharistických dnů. Věřím, že sami objevíte krásu a sílu pramenící z Krista, když mu věnujeme určitý den více času, a že tyto dny se stanou velikým svátkem ve vašich farních společenstvích.

Další událostí, která je pro tento rok připravena, budou **pouti vikariátů do litoměřické katedrály a setkání s diecézním biskupem**.

Během tří sobot v měsíci dubnu a květnu bude postupně všech deset našich vikariátů putovat do katedrály. Při této pouti budeme slavít společně Eucharistii, po poledním občerstvení v diecézním domě bude příležitost setkat se se svým biskupem, bude příležitost pro vzájemný dialog a také prostor ke svědectví vašeho života v jednotlivých částech naší diecéze. Pro děti a mládež bude připraven zvláštní program.

Smyslem takové pouti je samozřejmě na prvním místě oslava Boha, ale k té má přispět také naše vzájemné poznání a naše vzájemná láska, a o to budeme tímto společně usilovat. Už teď vás všechny co nejsrději zvu a těším se na vás!

Termíny poutí	
9. dubna 2005	Liberec, Litoměřice, Turnov
23. dubna 2005	Česká Lípa, Děčín, Mladá Boleslav
14. května 2005	Chomutov, Louny, Teplice, Ústí nad Labem

Foto: Jan Rosenauer

Společně se setkáme všichni s mnoha dalšími věřícími z Čech a Moravy při **vyvrcholení oslav v sobotu 2. července 2005**. Hlavním celebrantem mše svaté, kterou budeme slavít na Dómském náměstí, bude český primas Miloslav kardinál Vlk. S ním budou koncebrovat biskupové a kněží z naší vlasti i ze zahraničí.

Odpoledne pak bude následovat bohatý duchovní i kulturní program zakončený večer koncertem v katedrále.

Vás všechny, zvláště nemocné a trpící, prosím, pamatujte ve svých modlitbách a obětech na to, aby tato oslava byla velikým díkůvzdáním Bohu za všechny dary a milosti udělené během 350 let naší diecézi a stejně tak, aby přinesla mnohé požehnání pro další rozkvet rodin, farností a i celé diecéze na přímluvu naší hlavní patronky svaté Zdislavy.

V závěru mi ještě dovoluňte připomenout dvě důležité události, které by neměly zůstat nepovšimnuty:

V sobotu 2. dubna 2005 oslavíme 100 let od narození 17. litoměřického biskupa Štěpána kardinála Trochty (* 26. 3. 1905) slavnou bohoslužbou v katedrále. Odpoledne bude následovat program v diecézním domě Štěpána kardinála Trochty.

A ta druhá událost je oslava 10 let od kanonizace sv. Zdislavy (21. 5. 1995). Tu si připomeneme v sobotu 28. května 2005 při diecézní pouti do Jablonného v Podještědí k naší milé paní Zdislavě.

Sestry a bratři,
kež Zmrtvýchvstalý Pán vás naplní svou radostí a požehnáním, naučí vás užívat pravé svobody, ať vám ukazuje cestu k věčné spáse a připraví vám místo v domě svého Otce!

K tomu vám rád z plna srdce žehnám!

Váš + Pavel, biskup

Oslavy 350. let výročí založení litoměřické diecéze

(3.7.1655 – 2.7.2005)

V rámci přípravy na oslavu výročí diecéze se připravuje několik duchovních programů

1. Setkání vikariátů v Litoměřicích

Během měsíce dubna a května jsou naplánována tři setkání vždy několika vikariátů s biskupem Mons. Pavlem Posádem v Litoměřicích. Součástí setkání bude společná bohoslužba v katedrále a představení jednotlivých vikariátů.

Místo konání: katedrála sv. Štěpána a Diecézní dům kardinála Trochty.

09.4. vikariáty: Liberec, Trutnov, Litoměřice

23.4. vikariáty: Mladá Boleslav, Česká Lípa, Děčín

14.5. vikariáty: Ústí nad Labem, Teplice, Louny, Chomutov

Program setkání:

10.30 mše svatá v katedrále sv. Štěpána – hlavní celebrant biskup Mons. Pavel Posád, **12.00** oběd v DDKT,

13.30 setkání s biskupem, představení vikariátů, zkušenosti a svědectví, program pro děti (DKC), program pro mládež (DCM),

15.00 společné zakončení v kapli DDKT

2. Eucharistické dny ve farnostech diecéze

Od Zeleného čtvrtku (24.3.) do pátku 1.7. během 100 dní bude probíhat diecézní duchovní příprava formou eucharistických dnů v jednotlivých farnostech.

Rozpis dle vikariátů:

1.	Litoměřice, Ústí n. L.	24. 3. – 11. 4.	01. – 19. den
2.	Teplice	12. 4. – 21. 4.	21. – 29. den
3.	Louny	22. 4. – 01. 5.	30. – 39. den
4.	Chomutov	02. 5. – 11. 5.	40. – 49. den
5.	Děčín	12. 5. – 21. 5.	50. – 59. den
6.	Česká Lípa	22. 5. – 31. 5.	60. – 69. den
7.	Mladá Boleslav	01. 6. – 10. 6.	70. – 79. den
8.	Liberec	11. 6. – 20. 6.	80. – 89. den
9.	Turnov	21. 6. – 30. 6.	90. – 99. den

3. Jablonné v Podještědí

– hlavní pouť a 10 let od kanonizace sv. Zdislavy

V sobotu **28. května 2005** v 11 hodin bude Diecézní pouť u sv. Zdislavy, hlavní celebrant Joachim Kardinál Meisner, Köln

4. Vlastní oslavy 2.7. 2005 v Litoměřicích

Zakončení duchovní přípravy bude v pátek 1. července 2005 slavnostní bohoslužbou v katedrále sv. Štěpána v 18. hodin, kterou bude celebrovat litoměřický biskup Mons. Pavel Posád. Po bohoslužbě bude následovat eucharistická adorace. V sobotu 2. července 2005 v 10.30 hodin bude slavnostní bohoslužba na Dómském náměstí, hlavním celebrantem bude kardinál Miloslav Vlk. Ve 14.30 hodin proběhnou odborné přednášky a kulturní program. Zakončení oslav bude slavnostním koncertem v katedrále sv. Štěpána v 19 hodin.

31. diecézní setkání mládeže v Litoměřicích

Sobota před Květnou nedělí patřila, jako už tradičně, diecéznímu setkání mládeže, letos na motto: „Přišli jsme se mu poklonit.“ (Mt 2, 2) V litoměřické diecézi to bylo už 31. setkání v pořadí, což je dokladem nejstarší tradice diecézních setkání z celé České republiky.

Foto: Dominik Fišer

V půl desáté dopoledne nás z pódia uvítali moderátoři – Víra, Naděje a Láska – a provázeli nás celým dnem a také nám nabídli, abychom je brali na všechny naše cesty.

Mladí z Chomutova nás svojí scénkou s třemi příběhy lidí uvedli do katecheze otce biskupa Pavla. V katechezi na téma Eucharistie hlavně zdůraznil, že když Tělo Páně přijímáme, v to se také proměňujeme. Jsme jako kapka vody, která se stává součástí moře – Krista, i ona je pak mořem. V následující diskusi otec biskup odpovídal na dotazy mladých účastníků, kteří se ptali na téma katecheze i na cokoli z jeho života. Jeho pohotovost a jasné odpovědi neměly chybu.

Krátkým filmem o „volontariátu“ – dobrovolnické službě – se nám představily volonterky, které nyní působí v naší diecézi (konkrétně v Ústí nad Labem) a tak nás vybědly a myslím, že mnohé i nadchly k této službě. Tomuto tématu byla věnována i jedna z odpoledních skupinek, kterou vedl P. Šimáček.

Následovala pozvánka do Kolína nad Rýnem – na celosvětové setkání mládeže. Slova se ujal opět otec biskup, ostřílený účastník Světových dnů mládeže Vašek Novák, Daniela Nešporová z Centra pro mládež s praktickými informacemi a pater Gregor Giele z drážďanské diecéze, který nás srdečně pozval na předprogram setkání do jeho diecéze a přečetl „zvací dopis“ drážďanského biskupa.

Ještě před obědem nás čekala skvěle sešnaná reklama na dívčí časopis IN!

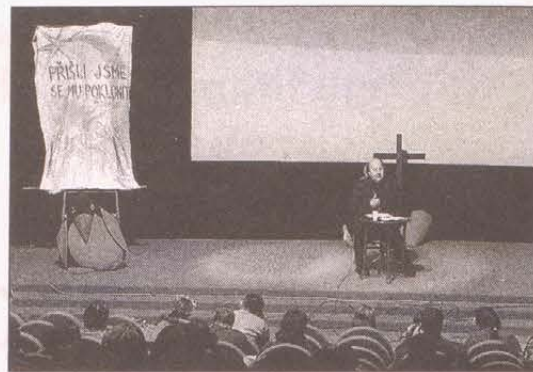
Po obědě jsme si vybírali z mnoha skupinek, jako například: Jak se žije v kněžském semináři, Apokalypsa a numerologie v Bibli, Jak rozpoznávat Boží vůli, Volontariát, Lidi kolem mě – důvod ke komunikaci, Kreativní dílna, a nechybělo ani sportovní vyžití.

Před čtvrtou hodinou jsme se hromadně odebrali na křížovou cestu městem. Do dřevěného kříže jsme zatloukali hřebíky, které připomínaly naše hříchy. Velký kříž s hřebíky jsme potom nesli k oltáři při vstupu ke mši svaté, kterou sloužil otec biskup Pavel. Zapojili jsme se do pěkně zpracovaného úkonu kajcnosti, přinášení obětních darů, přímlov a odpolední kreativní skupina vytvořila výzdobu, která vyjadřovala obsah katecheze otce biskupa Pavla.

Myslím si, že diecézní setkání bylo dobrým vstupem do Svatého týdne a duchovní vzpruhou do našeho života. To dokládají i slova účastníků, kněží a otce biskupa. V Litoměřicích se sešlo přibližně 230 mladých.

Václav Zahradka

Začít vám o diecézku vyprávět: Tak v pátek večer jsme přijeli, ubytovali se a šli na pivo. V sobotu ráno vstali, šli do kina, byl tu otec biskup, dost lidí, bylo to výborný... Vy všichni, kteří jste u toho být nemohli, byste si odnesli pouze to, že mezi nás přišel otec biskup. Což by vzhledem k letos úplně nabitému programu rozhodně nestačilo, nemyslíte?

Fotografie na této straně: Dominik Fišer

31. diecézko v Litoměřicích z pohledu jednoho z účastníků...

31. diecézní setkání mládeže se jako tradičně konalo sobotu před květnou nedělí v Litoměřicích. A otce biskupa Pavla jsme si užili víc než dost, strávil mezi námi víceméně celý den, ať už jako přednášející nebo celebrant závěrečné mše v katedrále. Stihl toho také nejvíc říct, vždyť moderátoři Naděje, Víra a Láska se skoro nedostali ke slovu. Letošní setkání bylo opravdu setkání mládeže s otcem biskupem, jak má být.

Mimo něj se na scénu dostalo už pouze několik „nekomerčních“ reklam: na Volontariát, po které se volonterky z naší diecéze skutečně zjevily přímo na pódiu, na nový dívčí časopis IN!, který obletěl neskutečnou rychlostí celou republiku, zvláště pak oslovil čtenářstvo ve věku mezi 18 a 30 lety s početným zastoupením mužského pohlaví, na celosvětové setkání mládeže v Kolíně doprovázená i osobní pozvánkou P. Gregora Gieleho z drážďanské diecéze. (Škoda, jediné co si přečtu bude asi časopis IN!, protože je potřeba, aby se někdo věnoval také životu v naší farnosti, a to i o prázdninách.)

Ale zpátky ke katechezi o eucharistii, kterou si pro nás připravil otec biskup Pavel a scénkou doprovodili mladí z Chomutova (byli to také oni, kdo nás se svojí kapelou The Kiks provázeli více či méně úspěšně celým dnem). Obdivuji každého, kdo vydržel vstřebávat celou katechezi od začátku do konce. Výborné, co dodat! Eucharistie je jako kapička, která splývá s mořem, stáváme se tak Božím tělem, jeho údy. Otec biskup není nekrofil, přesto má rád pohřby, eucharistie se zde stává zemí... Ani v následující besedě,

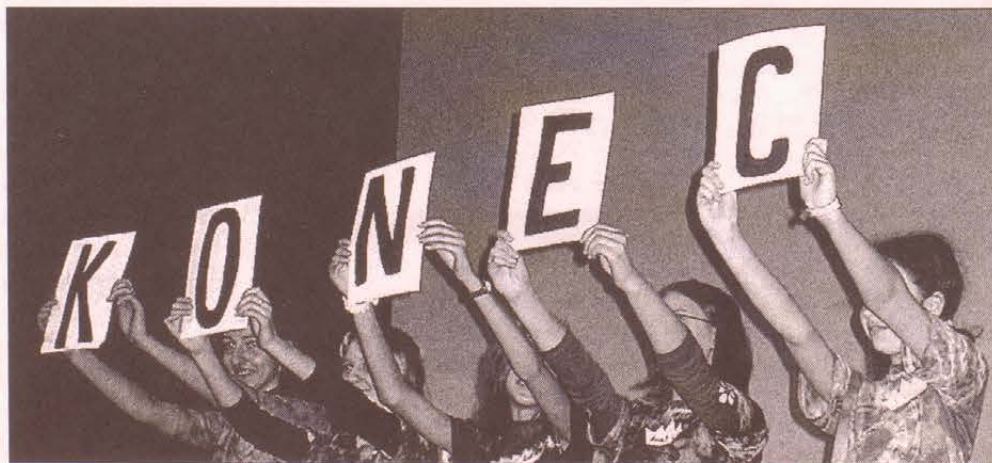
při které otec biskup odpovídal na rozličné, často dotěrné otázky, se z jeho slov nevytratila myšlenka ani humor. Co rád dělá ve volném čase, kdy byl naposledy v kině, nebo jeho vzpomínání na první „vážné známosti“ a příhody s estébáky, to všechno a ještě mnohem víc mohl slyšet každý, kdo zavítal do kina Máj.

Skvělou atmosféru diecézka doplňovaly po obědě i diskusní, sportovní a jiné skupinky. Barevná číslíčka na podlaze vedla vždy k správnému cíli, do skupiny mladých lidí, kteří buď bedlivě naslouchali, tvořili, nebo (pokud jste své kroky nasměrovali na

přinesením zlata, kadidla a oleje. Otec biskup se i na závěr ujal slova a vyzval mladé, podobně jako již v dopolední besedě, aby byli křistoaktivní! Aktivní v Kristu, v církvi. Vnášeli do církve mládí, nový život, přiváděli ostatní ke Kristu. Za celý ten den řekl otec biskup tolik zajímavých myšlenek, že ani nebylo možné vše postřehnout, dokázal mladé povzbudit k životu i pobavit, a zároveň bylo cítit jeho vůli do toho všeho jít s námi.

Kolik z více než dvou set přítomných odjíždělo domů zklamaných, našťvaných? Dovolil bych si odhadnout, že by se dali spočítat na prstech. Jediné totiž, co mohlo naštvat, bylo snad jen náhlé ochlazení. Na závěr si dovoluji za všechny přítomné poděkovat jak Daniele z DCM za přípravu setkání, tak i otci biskupovi Pavlovi za jeho slova a čas, který nám věnoval. Oba jsme odměnili pořádným potleskem už na závěr celého

dvůr diecézního domu) se honili za míčem.

Katedrálou vyzdobenou výtvary z kreativní dílny, symboly kotvy, kříže a srdce přinesené už ráno Nadějí, Vírou a Láskou, se po přinášení darů linula i vůně kadidla. Motto setkání: „Přišli jsme se mu poklonit...“ (Mt 2,2) bylo zcela naplněno

setkání v katedrále. Slova chvály bychom ale měli pět hlavně tomu, který k nám přichází v Eucharistii a naplňuje nás svou radostí a nikdy nekončící láskou.

Petr Mach

Diecézko v otázkách a odpovědích

Otázka Katce z kapely The Kix, která nás provázela diecézkem

Jak se vám hrálo?

Dobře.

Co bylo nejtěžší?

Naučit se hymnu Světového dne mládeže.

V kolik jste museli vyjždět z Chomutova?

Ve 4 hodiny ráno.

Těšíte se na premiéru v katedrále?

Moc se těším, nevím jak ostatní, ale já jo.

Otázka na P. Antonína Forbelského

Co se vám líbilo, nelíbilo, co vám toto setkání dalo?

Líbila se mi nápaditá myšlenka těch Tří Králů, (pozn.: Moderátoři vystupovali jako Tři ctosti – Víra, Naděje a Láska, měly na hlavě koruny, jako Tři králové, kteří se přišli poklonit) že to bylo souběžně spojeno s hlavními ctostmi i pak katecheze otce biskupa. Jako celek to působilo velmi hezky a i ty skupinky odpoledne – každý si přišel na své.

Co byste zlepšil?

Nemám nic, co bych vytknul, je dobře, že nic není „unisono“.

Otázka na P. Víta Audy

Jaké bylo diecézko z pohledu kněze, který doprovází mladé?

V naší diecézi mají setkání obrovský význam. Společenství mladých jsou velmi malá, někde žijí pouze jednotlivci a tady se spolu sejdou – můžou se povzbuzovat už tou svou přítomností ve víře, v životě ve farnostech, v duchovním životě. Mohou se tu dovědět, co se děje v diecézi, ve farnostech okolo a popřípadě se pak někde zapojit.

Otázka na Honzu Košárka z Bohosudova

Setkání se mi líbilo. Ale protože jsem už starší a navštívil jsem mnoho diecézek – připadá mě to pořád stejné, napadá mě plno věcí, které bych změnil, ale plno

věcí mě oslovilo. Přijel jsem se skupinou 13 děcek – jen jedno je pokřtěno – děckám se to líbilo moc, je to pro ně něco nového – setkání se mi líbilo hlavně „za ty děcka“.

Rozhovor s otcem biskupem Pavlem Posádem

V čem vidíte význam těchto setkání, co se vám líbilo?

Význam diecézního setkání s biskupem spočívá v tom, že se mladí dohromady poznávají, povzbuzují se ve víře. Mladý člověk potřebuje vidět vzory a myslím, že zvláště v naší diecézi, kde bývají ta společenství oproti Moravě početně malá, žijeme v diaspoře a musíme se čas od času přesvědčit o tom, že nedaleko nás žijí mladí lidé, kteří věří, doufají a milují Krista a že nejsme sami. Na diecézním setkání byl velmi bohatý program, který člověka může poučit a oslovit, takže se setkání svým způsobem stává i formačním programem a zároveň to člověka povzbuzuje, když si navzájem mladí sdělují radosti a bolesti.

Co dalo diecézko Vám, otcě biskupe?

Loni jsem se ze zdravotních důvodů účastnit nemohl, tak jsem se o to více na setkání těšil. Byl jsem rád, že jsem tu mohl být přítomen po celou dobu. Setkání je pro mě důležité stejně jako pro mladé lidi, já zase vidím kus naší diecéze – mladší část. Je to i pro mě povzbuzení a jsem rád, když je vidím a můžu přispět k jejich povzbuzení a poučení apod. Plody toho setkání nejsme schopni ještě teď vidět, na plody se musí vždycky trochu čekat. To setkání právě teď proběhlo, plody budou přicházet po celý rok, některé plody budou celou dobu skryté, není potřeba, abychom všechno hned viděli. Já věřím že ty plody tady jsou, protože je tu přítomen Kristus, který je bohatý na milost a milosrdenství a je ten, který dává mnoho darů, často i skrytých

Co byste změnil, nebo zlepšil do příště?

Setkání se mi tak líbilo, že v dané chvíli mě nenapadá nic, co bych zlepšil, což je podivuhodné, protože mě velmi často při různých akcích hned napadají nějaké nápady, co bych změnil. Při tomto setkání mne nenapadá nic, co by se mohlo zlepšit, čili mně se setkání velmi líbilo, bylo opravdu dobré.

Co byste vzkázal mladým a návštěvníkům Signálu.

Chtěl bych popřát těm, kteří navštíví tyto stránky, aby vzali užitek z tohoto setkání. Setkání tu stojí jako maják a výzva. Věřím, že mladí se z toho mohou povzbudit v tom, že se sami zúčastní nějakého setkání v budoucnosti, že se nechají přilákat tímto krásným světlem. Pokud se toto světlo dostane i tam, kde bychom to nečekali – a ono se skutečně dostává tam, kde bysme ho nečekali – třeba k těm, kteří se jako mladí necítí, nebo jsou rodiče, prarodiče, vychovatelé, tak mohou zase působit a povzbuzovat ty, kteří jsou jim svěřeni.

Poslední zastavení na křížové cestě. Fotografie: Antonín Forbelský

Rozhovor s Vládou Novotným – bývalý vedoucí diecézní centra v Litoměřicích

Jaké bylo diecézko z pohledu mazáka?

Mile mě překvapilo, kolik tu bylo děcek, opravdu jich přijelo hodně – zdá se mi, pokud to někdo nespacaká, že litoměřická diecéze nás tu všechny v republice překvapí. Myslím si, že má takový potenciál, o kterém se zatím netuší a že bude v mnohém vzorem pro ostatní diecéze. Když budeme brát kvalitu, nevím, jestli jste si všimli toho, že mladí skutečně poslouchali, když mluvil otec biskup – nebavili se, ale skutečně pozorně seděli a poslouchali – velice zaujatě vnímali – takže dobrá kvalita. Mluvil jsem po mši svatě i se staršími lidmi, že to setkání je obcerstvením i pro ně. Myslím si, že se tomu nedá nic vytknout – jen tak dál.

Opravdu se nedá nic vytknout? A co ten ¼ hodinový skluz před obědem?

Jednak skluz je tradiční a pozor na to, někdy je lepší velký skluz, než velké pauzy. Když jsou zbytečně dlouhé pauzy, tak to působí dost negativně. Krásné bylo poděkování Danielce, když ji mladí tleskali – óááá moderátoři – to mělo šťávu, to mělo šťávu...

Zaznamenal: Václav Zahrádka

Moderátorská trojice Víra, Naděje a Láska. Foto: Antonín Forbelský

Oslavy výročí 100 let...

...pokračování ze strany 1

novináře a v sále biskupské rezidence začala odpolední akademie, kde se vzpomínky pamětníků kardinála Trochty prolínaly s hudbou a zpěvem souboru Musica Puella.

„Celé odpoledne jsem vnímal tak, že kardinál Trochta otevírá biskupství veřejnosti,“ uvedl jeden z účastníků odpoledního programu.“ Dr. Macek vzpomínal na setkání se Štěpánem Trochtou v roce 1946, kdy jako rádce vysokoškoláků pomáhal řešit dilema, jakou formou se účastnit tehdejších voleb. Krom toho připomněl tradici koncertů na biskupství ve velkém sále a pěkný vztah

Kněžský den v mnohém výjimečný

Letošní kněžský den byl v mnohém výjimečný. Poprvé jej slavil se svými kněžími náš nový biskup Pavel Posád, který byl dlouhou dobu nemocen. Při kázání připomněl list papeže Jana Pavla II. kněžím na Zelený čtvrtek. Každý list sv. otce

Zbývají část jmenoval biskup Pavel přímo (Petr Kubíček, Jan Jucha, František Jirásek, Antonín Forbelský)

Kněžský den pokračoval v Diecézním domě kardinála Trochty společným obědem a přednáškou P. ThLic. PhDr. Františka Jindřicha Holečka OM na téma „Kněz a eucharistie“.

František Holeček ve své přednášce připomněl svůj vztah k litoměřické diecézi, projevil vděčnost těm, kteří mu pomáhali na jeho cestě ke kněžství a pozval litoměřické bohoslovce na Vranov, kde jim řád nabízí zázemí. Také vranovská farnost nabízí spolupráci s rodnou farností Františka Holečka v Chomutově a Jirkově.

Téma kněz a eucharistie bylo podáno spíše pohledem živé historie. Přednášející ukazoval, jak historie může být povzbuzením skrze velké osobnosti našeho regionu, nazval je stopami svatých, kteří prošli naší diecézí. Zároveň připomněl i to, že severní Čechy nesou zátěž skrze události posledních desetiletí a že bychom v pastoraci se měli snažit rozvinout také lásku k půdě, posvětit půdu.

Kněžský den ukončilo požehnání otce biskupa Pavla ve čtyři hodiny.

P. Josef Hurt

Trochtovic rodina byla účasten oslavám také v katedrále

biskupa Trochty k lidem a hudbě. Vídeňský světicí biskup Ludwig Schwarz SDB zavzpomínal na setkání s kardinálem Trochtou na salesiánském generalátu, připomněl jeho styl práce s mládeží a upozornil na kardinálovu pracovitost, lásku pastýře a mluvil o něm jako o člověku modlitby.

Současný litoměřický biskup Pavel Posád, který se seznámil s kardinálem ještě jako student 1. ročníku bohosloví, v závěru akademie vyprávěl, že kardinála Trochtu vnímal jako velký vzor. A dodal: „Po smrti pana

kardinála Trochty jsem dostal od sester jeho albu. Tehdy jsem ovšem netušil, že po kardinálovi zdědím nejen tuto albu, ale Božím řízením také celou diecézi. Za toto dědictví chci panu kardinálovi poděkovat a opravdu se proto raduji z tohoto dne“.

Otec biskup Pavel u hrobu děkuje nejen za albu

O sobotním odpoledni měli účastníci ještě možnost si prohlédnout jinak uzavřené prostory biskupství, seznámit se s historií biskupství s doprovodným slovem dr. Macka a shlédnout fotografie Štěpána Trochty promítané na plátně v doprovodu dobové audionahrávky z jeho kázáním.

jsr

Fotografie: Jan Rosenauer

kněžím přináší řadu impulsů k obnově kněžské služby a letošní rok eucharistie určil hlavní téma tohoto listu. Biskup Pavel Posád vyzdvihl papežova slova, „aby kněz se naučil říkat pravdivě a velkodušně: Vezměte a jezte. Jeho život má totiž smysl, jestliže se umí darovat tím, že se dá k dispozici společenství a do služby všem potřebným“.

Velmi důležitým momentem bylo představení kněžské rady, která pomáhá biskupovi vést diecézi svým poradním hlasem. Někteří kněží jsou členy z titulu své funkce tzv. ex offio (biskupský vikář pro zahraničí biskup Josef Koukl, generální vikář Karel Havelka, biskupský vikář pro pastoraci Mirek Šimáček, biskupský vikář pro školství Antonín Bratřovský. Další byli voleni (Josef Szeliga, Michal Podzimek, Miloš Raban, Alexandr Baláž).

Součástí kněžského dne bylo svěcení posvěcímých olejů. foto: jsr

ZALOŽENÍ SEVEROČESKÉ DELEGACE ŘÁDU SVATÉHO LAZARA JERUZALÉMSKÉHO NA ÚZEMÍ LITOMĚŘICKÉ DIECÉZE

V listopadu loňského roku při celostátním setkání rytířského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského v Litoměřicích bylo za přítomnosti řádové vlády v čele s velmistrem JKV princem Charles – Philippem d'Orléans vévodou z Anjou oznámeno, že konečně podle dlouholetého přání řád ustanoví na území litoměřické diecéze svou severočeskou delegaci a jejím velitelem jmenuje rytíře Miroslava Šantina KLJ.

V sobotu 26. února 2005 před třetí nedělí postní přijal dopoledne ve své rezidenci diecézní biskup Mons. Pavel Posád zástupce Českého velkopřevorství a velitele nové delegace. Při této návštěvě informoval kancléř a baliv řádu Ondřej Vanke společně s velitelem delegace Šantinem o současné činnosti členů řádu na území diecéze a velkopřevor hrabě Dobrzenský pohovořil o historii a dalším vývoji řádu v Čechách a na Moravě. Otec biskup uvítal činnost lazarského řádu na území své diecéze.

povzbudivými slovy. Velkopřevor hr. Dobrzenský předal požehnanou velitelskou hůl rytíři M. Šantinovi se slovy: „konejte svou činnost ve prospěch všech nemocných, trpících, pronásledovaných a opuštěných“, a tímto úkonem ho uvedl do velitelského úřadu. Otec biskup na závěr této ceremonie vyzval přítomné k modlitbě Páně a udělil své biskupské požehnání všem přítomným i celému dílu.

Kropení meče a velitelské hole svěcenou vodou. Fotografie: Antonín Forbelský

Dvojice zúčastněných (napravo autor článku). Fotografie: Antonín Forbelský

V 11 hodin se v biskupské kapli sv. Vavřince sešli členové řádu a pozvaní vzácní hosté – otec biskup Josef Koukl, generální vikář Karel Havelka a mnoho dalších – ke krátkému obřadu ustanovení Severočeské delegace. Při tomto obřadu otec biskup Pavel požehnal prapor delegace, meč a velitelskou hůl, které jsou atributy právoplatnosti a pravomoci velitele delegace. Každé jednotlivé požehnání uvedl otec biskup svými velice

Zeptal jsem se velitele Severočeské delegace, rytíře pana Miroslava Šantina KLJ na konkrétní činnost na území Litoměřické diecéze:

„Všem je dobře znám pohnutý osud příhraničních a pohraničních oblastí, českých i moravských. Také zde, v litoměřické diecézi, se nacházíme na poměrně velkém vysídleném území, kde téměř ze dne na den přestala žít kultura, ustal život, kde Bůh byl vytěsněn do nejzazších koutů lidské mysli. Ano, zde je onen severočeský duchovní kamenolom. Nachází se zde po několik generací pole neorané, ale jistě velmi plodné, očekávající naši pomoc a práci. Je zde misijní území. V posledních letech se daří kulturu „severu“, ale i všeobecné kulturní povědomí měnit a utvářet podle zapomených křesťanských hodnot. Řádové práci se takto otevírá velká, široká škála možností. Nese to však s sebou svůdné nebezpečí konat mnohé a neudělat nic. Proto je třeba obezřetný výběr činnosti, kterou budeme schopni zvládnout.

I přes malý počet členů můžeme již nyní nabídnout několik aktivit. Vznikli jsme jako skupina věřících – praktikujících křesťanů, práce na poli duchovním

je tedy zcela samozřejmá. Společné modlitby, bohoslužby a pouti, tak jak je již několik let konáme, by měly tuto stránku dále naplňovat. Jako „špitálníci“ nemůžeme opomenout praktickou pomoc potřebným. Již z předchozích let zdejšího působení ČVP, LPS a našich členů je zde založeno několik okruhů pomoci, která se věnuje dětem v domově v Hoře sv. Kateřiny, postiženým v domově ve Snědovicích a seniorům v domově v Jindřichovicích pod Smrkem. Nyní se nám nabízí možnost koordinovanější a účinnější pomoci, vedoucí třeba i k určitému sblížení obyvatel těchto domovů. Vítáme myšlenku zapojení členů ČVP do „projektu Rtišovice“, v němž by formou tzv. „domu na půl cesty“ byla umožněna příprava na vstup do běžného života „vycházejícím dospělým“ z dětského domova. Jako rytíři se také budeme snažit dát své budoucí komendě již v tomto začátku pevnou konstrukci a řád, abychom pak řádem vedeni dobře sloužili svým bližním.“

Na závěr bych rád poděkoval našemu otci biskupovi za jeho vřelé přijetí a požehnání pro naše dílo na území Litoměřické diecéze.

Michal Olekšák OLJ

Psal se rok 1929

Severoitalské město Turín se mimo jiné chlubilo i starodávnou universitou, mezi jejíž věhlasné absolventy patří např. i Erasmus Rotterdamský. Štěpán v roce 1928 odjíždí z Moravy do Itálie s tím, že bude studovat teologii v Římě. V Turíně ho však zastaví jeho představený a řekne mu: „Žádný Řím. Ty, jako bojovník za salesiánské dílo v Čechách, budeš teologii studovat zde v Turíně, u kolébky díla Don Boska, abys do sebe nasál co nejvíce z jeho ducha a tak ho správně přenesl do své vlasti.“ Nebylo mu to zrovna milé, zde to už znal a těšil se na Řím. „A aby Ti to nebylo líto, tak ten doktorát si můžeš udělat zde také.“ A tak Štěpán zakotvil v turínském salesiánském bohoslovném učilišti Na Crocettě, aby každou zkoušku z jednotlivých předmětů konal vždy nadvakrát: jednou zde a podruhé na veřejné univerzitě, aby tak současně splnil i požadavky doktorské habilitace.

Již během prvního ročníku teologických studií měl Štěpán poznat cenu poslušnosti. Forma studií byla vyčerpávající. Když nechtěl udělat ostudu na univerzitě, musel překonávat i tu překážku, že se zde kladly na cizince, na které se mnozí italští profesori dívali přes prsty, zvýšené nároky. A navíc ještě musel dokončit studia filosofická, která přerušil v r. 1927, když spolu s P. Ignácem Stuchlým zahajoval české salesiánské dílo ve Fryštáku u Zlína. A tak není nic divného na tom, že sám se o této době vyjadřuje slovy: „Dřel jsem jako kůň, to vám mohu říct.“ Ale také není nic divného na tom, že po skončení prvního ročníku počátkem léta 1929 byl u konce svých fyzických sil a představení ho poslali k lékaři na vyšetření a posouzení vhodnosti dalšího pokračování studií. Štěpán si uvědomil, jak bylo prozíravé, že nešel do Říma, kde by ho tamější jižanské klima ničilo mnohem více.

K lékaři šel, i když s velkými obavami. Nejen o své zdraví, ale zejména o celkové posouzení možnosti jeho dalšího pokračování ve studiích. Byl hubený jako tříška a bolesti v prsou nevěštily nic dobrého. Doktor si nechal od něj povyprávět, z jakých končin do Itálie přišel, jakož i o všech

jeho plánech, a kromě receptů na léky mu při odchodu dal ještě zvláštní zalepenou obálku – pro jeho nadřizené.

Štěpán, jako každý mladý člověk, byl zvědavý, co tam asi je. A kromě zvědavosti jej tížila ještě obava: co kdyby náhodou doktor, věren své profesi, postupoval důsledně a dospěl k názoru, že by bylo lepší, aby studia přerušil. V tom případě by byl na obtíž nejen zde v Turíně, ale také začínající dílo v Čechách by mělo potíže, protože českých salesiánských kněží není. A tak obálku otevřel. Nemýlil se. Doktor skutečně doporučoval přerušení studií a léčbu ve zdravém horském prostředí, nejlépe ve vlasti.

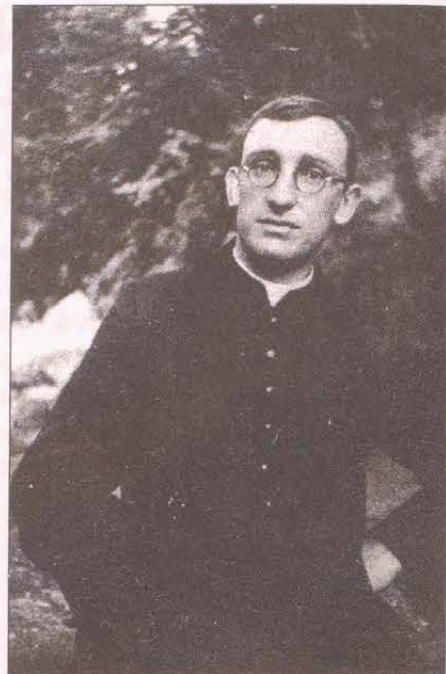
Cesta od lékaře trvala déle než cesta k němu. Zvažoval všechny možnosti. Ve hře bylo mnoho: jak jeho obavy o vlastní zdraví, tak i obavy o další rozvoj doma a nejistota dalších studií. Uznával, že doktor postupoval správně, uvědomoval si, že představení na sebe nemohou vzít odpovědnost za jeho zdravotní stav a nerespektovat lékaře

Ale jak na to ?

Rozhodl se vzít odpovědnost na sebe. Za pokus to stálo – alespoň odsunout přerušení studií. Dopis už nezalepoval, strčil ho do kapsy a po návratu do učiliště předal jen recepty a vyřídil ústní doporučení lékaře, že by prázdniny měl prožít někde na čerstvém horském vzduchu. Nelhal, to v dopise bylo napsáno také.

A protože salesiáni měli svá působíště rozestá po všech možných končinách, to znamená, že i v alpské oblasti, poslali ho na prázdniny tam, aby si odpočinul a polečil se. Budoucnost ukáže. Tak se valašský student dostal na dva měsíce do Alp, kde určitě nezahálel. Nabalil s sebou spoustu studijních materiálů, aby tohoto pozhnaného času řádně využil jak ke zpevnění svého ohroženého zdraví, tak i k prohloubení svých teologických znalostí.

Riziko, které vzal na sebe, se mu vyplátilo. Horské prostředí mu sloužilo,

Student teologie Štěpán Trochta

zdraví se zocelilo a po návratu do Turína mohl klidně pokračovat ve studiích až do úplného zakončení doktorátem z teologie v roce 1932.

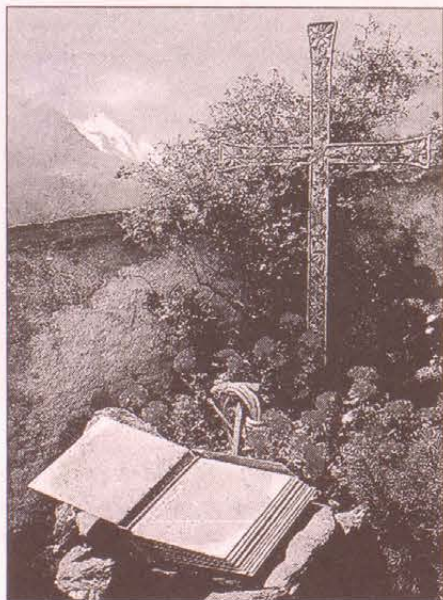
(dle autobiografie namluvené Dr. Trochtou)
Fotografie: archiv biskupství litoměřického

► Foto k článku Přednáška volnomyšlenkáře na vedlejší straně
Salesiánský domov v Ostravě-Vítkovicích

►► Foto k článku Psal se rok 1937 na vedlejší straně
Kostel Sv. Kříže v Praze – Na Příkopech

V takovém prostředí prožíval první prázdniny student teologie Š. Trochta

Přednáška volnomyšlenkáře

Pod Štěpánovým vedením a zajišťováním byla dokončena výstavba salesiánského domova v Ostravě-Vítkovicích, práce s mládeží se nadějně rozbíhala, na veřejnosti se o tom mluvilo, ale ne všichni z toho měli radost. Jako v každé společnosti, tak ani v ostravské nebyli všichni nakloněni skutečnosti, že do Vítkovic se nastěhovali nějakí „faráři“ a dokonce se za nimi táhnou houfy mladých lidí a oni je „černokněžnicky“ vychovávají. To přece nemůže projít jen tak.

Štěpán měl vrozený dar přátelského přirozeného jednání s jakoukoliv skupinou lidí. Snadno získával na svou stranu srdce i lidí jiného založení či svetonázoru, než měl sám. A tak např. svěcení základního kamene domova v Ostravě za přítomnosti okolo třiceti tisíc Ostraváků, probíhalo za účasti ostravského starosty Prokeše, který pro svou příslušnost k sociálním demokratům si dával velký pozor, aby se náhodou někde „církevnicky“ nezkompromitoval. Na to dělnická Ostrava byla velmi ve střehu. A podobně si Štěpán získal na svou stranu i policejního ředitele.

Ovšem v Ostravě žil i zarytý volnomyšlenkář, jistý Čurda Lipovský, žurnalista a politický „vrták“, který zachmuřeně sledoval veselý život v salesiánské oratoři, kam se táhlo stále více mládeže. Že se tolik netoulá po ulicích a nedělá výtržnosti, to neviděl, ale že se najednou ve Vítkovicích roztahují nějakí „faráři“, to se přece nemůže ponechat jen tak. Je třeba veřejnost informovat o škodlivosti náboženství. Proto se rozhodl a jednal. Ve Vítkovicích a přilehlých částech vyvěsil plakáty, že v určitý den se v sále restauračního zařízení poblíž domova Don Boska koná besídka s následujícím programem: 1) svobodná myšlenka a 2) činnost salesiánského ústavu.

Štěpán říká: „To se mnou škusblo a poznal jsem v tom ohrožení salesiánské činnosti. Ale co dělat?“ Zakázat to nelze, přesvědčit vedoucího restaurace, aby to odřekl, nebylo možné. Ten to naopak vítal, protože měl naději na plný sál a zvýšenou tržbu. Na to se musí jinak.

Ale jak?

Dospělým klukům, kteří do oratoře chodili, a bylo jich ko-

lem 200, řekl, aby na ohlášenou schůzi upozornili své rodiče a společně aby na ni přišli, a to aspoň půl hodiny před začátkem, aby stačili obsadit pokud možno všechna místa. Když se to tak podaří, nezbude již místo pro jiné návštěvníky, kteří by byli protinábožensky a protisalesiánsky ovlivňováni.

Byl to dobře promyšlený a chytrý tah. Hospodský se nestačil divit, jak v uvedený den se mu ještě daleko před zahájením schůze plní sál. A ti lidé! – dokonce i takoví, kteří k němu jindy nechodí! A byl tam spolu s nimi i Don Trochta. Pak nadešel čas a pan Lipovský si mnul ruce z neočekávané účasti. Když se však lépe rozhlédl po přítomných, neviděl tam žádnou známou tvář, ba naopak znal některé, kteří docházeli do „don Boska“ na Vítkovické. Ale – před těmi přece nemůžu dělat volnomyšlenkářkou proticírkevní agitaci! Co teď?

Couvnut nemohl, schůze byla svolána, a tak ji zahájil. K prvnímu bodu programu tam bylo něco opatrně řečeno, a když se měl projednávat bod druhý o činnosti salesiánského domova, tak pan Lipovský rozpačitě oznámil, že ten bod dneska odpadá. On tam totiž své přívržence neviděl a skutečně ani neměl, protože si neměli kam sednout. **Při jejich příchodu již všechna místa byla obsazena.** Tak Štěpán svou prozíravostí ochránil Don Boskovo dílo i bez jakéhokoliv policejního zásahu, i když policejní ředitel mu šel na ruku a předem mu přislíbil, že když už schůzi nemůže zabránit, tak alespoň pošle tajné, aby zakročili, kdyby došlo k nějakým nezákonným výtržnostem. Nebylo třeba.

(dle autobiografie namluvené Dr. Trochtou)

Psal se rok 1937

Štěpán v Praze bydlel v Černé ulici (v prostoru mezi Karlovým náměstím a Národní třídou), aby nemusel denně dojíždět z tehdy periferních Kobylis do středu města, kde potřeboval být neustále ve styku jak s úřady, tak i s veřejností – ať už vyšších kruhů uměleckých či vědeckých, nebo i prostých občanů, aby všem přibližoval salesiánské dílo, nalézal u nich pochopení a zároveň i získával prostředky na financování kobyliškého domova mládeže. A k tomu mu Prozřetelnost ještě přidala práci v ulici Na Příkopě.

Don Trochta byl člověkem, který se nespokojil jen s plněním toho, co mu někdo uložil, nebyl řemeslníkem, ale svou práci pojímal jako poslání. Proto i po Praze chodil ne jako nějaký bezdomovec bez zájmu o to, co viděl, nebloumal se ulicemi jako znužený rekreant po splnění pracovní povinnosti, ale všiml si všeho, s čím se potkával, co viděl či slyšel. Proč? Proto, aby mohl co nejlépe sloužit svému Pánu na každém kroku.

Protože často procházel ulicí Na Příkopě v samém centru města, všiml si, že je tam fasáda jakoby kostela, ale kostel to nebyl. Dveře byly zavřené, nikoho neviděl ani vstupovat, ani odcházet. Vždyť on by tak potřeboval nějaké takové místo v centru, kde by se mohl scházet se svými spolupracovníky, ať již k bohoslužbám či ke vzájemnému setkávání a poradám. Doposud k tomu používal kostel U sv. Voršily na Národní třídě, ale tam byl přece jen odkázán na tamějšího správce a uživatele.

V tu dobu se v novinách objevil článek, v němž autor útočil právě na neužívaný kostel, že se tam nic neděje a že by to mělo být využíváno. Štěpán zjistil, že v pozadí je skupina spekulantů, kteří plánovali udělat z kostela kino a už také podnikali příslušné kroky. Byl na to upozorněn i kard. Kašpar a ten se v nouzi obrátil na don Trochtu, zda by se tohoto kostela neujal a neuvedl ho opět do provozu.

Štěpán se touto problematikou zajímal blíže a zjistil, že kostel původně patřil studentům piaristické koleje, pak byl nějakou dobu kostelem vojenským, nějaký čas sloužil i pravoslavným, ale požár uvnitř poničil oltář, začouzený byl celý presbytář, poškozené podlahy atd, takže přestal sloužit bohoslužbám a stalo se z něj pouhé skladiště. K tomu nepořádek.

Ale – jak na to? Peníze jen horko těžko sháněl na stavbu domova v Kobylisích! Ale přece jen v důvěře v Prozřetelnost přání pana kardinála přijal. **Důležitější je uchovat kostel pro bohoslužebné úkony než dovolit, aby byl ponechán nějakým spekulantům.**

Na opravu najal firmu, osobně denně dohlížel na prováděné práce a vyjadřoval se ke sporným návrhům provádějící firmy. Po vyklizení nastoupila četa na opravy podlah, další opravovali oltář, kazatelnu, musely se renovovat stěny a znovu vybít celý interiér a upravit i sakristii. Práce byly hotovy za pouhé tři týdny. Bylo však nutno platit. K tomu použil peníze, 160 000 korun, které měl nasbírané pro Kobylisy – v plné důvěře, že Pán Bůh mu zase pomůže a nebude muset tamní stavbu zastavit. Budoucnost mu dala za pravdu.

A tak mohl pozvat pana kardinála, aby slavnostně zahájil vykonávání bohoslužeb v tomto kostele Sv. Kříže. Bylo to slavnostní. Následně zde don Trochta sloužil mši svatou každou neděli a posloužil mu i ke shromažďování salesiánských spolupracovníků. Kostel je dosud ve správě pražských salesiánů, je celodenně otevřen a až s podivem navštěvován kolemjdoucími v kteroukoliv denní hodinu. Sám Štěpán ho charakterizuje jako „prostý, tichý a útulný.“

(dle autobiografie namluvené Dr. Trochtou)

Slavme slavně slávu...

Jak je nám známo, v letošním roce prožívá naše diecéze dvě významná výročí. Jedno se týká kulatého výročí jejího založení, druhé narození jedné z největších osobností naší novověké církevní historie. Je tedy co slavit.

A tak budou slavné bohoslužby a setkání všeho druhu. Všechna ta sláva proběhne kolem nás a zmizí za obzorem. Budou jiné důležité a pozoruhodné události a kdo má sílu všechno to udržet v hlavě a ve shonu všedního dne nezapomenout!

V době, kdy tyto řádky píšete, je celá naše diecéze pod sněhem. A tak mne napadlo, že bychom mohli – až sníh sleze – udělat něco praktického. Na počest výročí naší diecéze i na počest našeho zvěčnělého otce kardinála.

Můj nápad je velmi prostý: Stavme kříže!

Všude kolem nás, na vesnicích, v polích, na okrajích měst, na lesních cestách, na samotách, všude jsou známky toho, že tam kdysi stál kříž, kaplička nebo boží muka. Většinou jsou to místa zneuctěná, zohyžděná, a lidskou zlobou odsouzená k zapomenutí.

Kladu vám tedy otázku, zda jsme schopni a ochotni třeba jenom stlouci dva trámkou koupené někde na pile a zabodnout je do země nebo svařit dohromady dva kusy železa, svázat třeba drátem do tvaru kříže a postavit je tam, kde kdysi kříž stál.

Ono to nemusí být žádné umělecké dílo, nemusí to stát hromadu peněz. Možná, že leckde by stačilo vzít kbelík s vápnem a obílit rozbitý sokl, na němž kdysi stála socha, visel obraz nebo stál kříž.

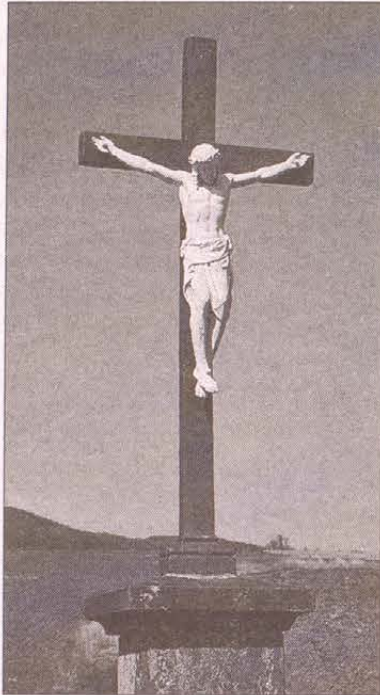
Zanedlouho budou Velikonoce. Možná, že budou letos ještě pod sněhem. Budeme zpívat „aleluja“ a pak si možná uděláme nějakou procházku do polí, do krajiny. Rozhlédněme se po tom našem kamenolomu Páně, po té duchovní Sahaře uprostřed Evropy a přemýšlejme, zda by zde přece jen nemohlo něco vykvést.

Myslím, že když se dá pár lidí dohromady, domluví se, postaví kříž a krátce se u něj pomodlí, bude to krásný dar, bude to krásná oslava našich letošních výročí. A bude to také praktická zkouška naší odvahy.

Česká krajina si zaslouží více než billboardy. A náš časopis by třeba časem mohl uveřejnit i nějakou fotografii.

Stavějme kříže!

Jan Toman – Mladá Boleslav

Ilustrační foto kříže v krajině, foto: Jan Rosenauer

Již dva roky se scházejí v Diecézním domě kardinála Trochty litoměřické maminky s malými dětmi. Bývalá meditační kaple se v pátek dopoledne změnila v hernu pro batolata i předškoláčky. Zatímco si děti hrají, staví stavebnice nebo závodí na houpacích koních, maminky mají možnost probrat své mateřské radosti i starosti, podělit se o zkušenosti. (k článku ►)

Velkorysost

**Motto: „Všem velkoryse odpustil“
P. Josef Topinka, SBD „Zdislava 2/05“**

Smyslem mého příspěvku není opravovat nekrolog P. Josefa Topinky, SBD. Naopak chci citací z I. vydání knihy Teresia Bosca „Don Bosco“ doložit velkorysost Štěpána kardinála Trochty. Na str. 427 jsou uvedena slova z dopisu, který před nástupem na biskupský stolec v roce 1968 poslal pan biskup kněžím litoměřické diecéze.

Citují: „Chtěl bych se vrátit bez osobních zájmů, bez hořkosti, bez jakéhokoliv zaujatosti vůči komukoliv... Buďte velkodušní, mějte srdce křesťansky široké, otevřené, schopné chápat celého člověka s jeho potřebami duchovními i hmotnými. Napomáhejte k tomu, aby náš věřící lid byl příkladem k přípravě lepšího zítřka. Chceme dát k dispozici celou mravní váhu církve ve prospěch obecného dobra. Poskytneme svou mravní účinnou pomoc všem činitelům, kteří chtějí vést veřejné záležitosti k všeobecnému zlepšení.“

Jak osobnost pana kardinála chápali kněží naší diecéze? V roce 1985 připravil k tisku liberecký vikář P. Josef Dobiáš publikaci o biskupech naší diecéze „Litomericensium episcoporum series“. Na str. 87 je uvedena následující charakteristika osobnosti pana kardinála: „Biskup Trochta ovládal neskonalé umění skrývat bolest, oběť, útrapy mravní i fyzické – možno dodat – i svůj vysoký stupeň ustavičného spojení s Bohem. Uměl oblékat svou lásku do úsměvné a chápající dobráckosti, jež mu získala náklonnost věřícího lidu.“

Ano, tak se splácí velkorysost.

František Němeček – Mladá Boleslav

Společenství litoměřických maminek

Součástí programu setkávání bývá krátká katecheze za pomoci obrázků, scének, „ukazovacích“ písniček apod., kdy se děti hravou formou dozvídají pravdy naší víry. Je úžasné, jak jsou jejich malé hlavičky a dušičky otevřené a co všechno si zapamatují. Tak jsme spolu vodili zvířátka do Noemovy archy, stavěli Babylónskou věž, převáděli roklí stádo oveček (tu, co se ztratila a zlomila si nožičku Pastýř našel a odnesl), hráli jsme scénku o marnotratném synu (rozházal spousty peněz, dokonce i eura), proměňovali jsme vodu ve víno v Káně Galilejské, trávili 3 dny v břiše velryby s Jonášem. Také jsme viděli svatou Anežku, která přišla jako krásná princezna, ověšena šperky, jež postupně odložila na oltář, oblékla hábit a šla ošetřovat nemocné panenky. Někdy si povídáme, co se bude v neděli číst v kostele, a to pak děti při evangeliu na sebe významně mávají: to jsme si říkali „na maminkách“! slyšíte to?

Když jsme se učili písničku o Boží lásce, jak je vysoká, široká a hluboká, skákali jsme přes „řeku Boží lásky“ postavenou ze židlí. Na příštím setkání se dvouletý Ondra hned dožadoval: „Budeme zase skákat, jak je široká...“ Někdy se nám katecheze trochu vymkne z ruky, třeba když čtyřletý Vašík představoval svého patrona na koni s mečem v ruce a křičel: „Jsem svatý Václav a všechny vás zapíchnu!“ To se pak zasmějeme – tohle jsme, maminky, nezvládlý...

Na závěr přijde chvíle ztišení, modlitba s dětmi a požehnání otce Toníka, který si vždy najde čas, aby nás povzbudil. Nemůže-li být přítomen fyzicky, pošle dětem a maminkám požehnání alespoň mobilem. Dává nám tak najevo, že si církev váží mateřství a naší snahy předávat dětem poklad víry.

Starší maminky dětí odrostlých se zase scházejí již 5 let každé úterý večer při modlitbě růžence. Myšlenka modlit se růžencem za děti vznikla z potřeby „dosáhnout“ na ně, když odcházejí do světa, provázet je duchovně při všech školních i životních zkouškách, při hledání povolání a životního partnera. Svěřit dospělé děti a jejich osudy do mateřské ochrany Panny Marie je to nejlepší, co jsme mohli pro své ratolesti udělat. O tom, že to perfektně funguje, jsme se v naší farnosti přesvědčily v loňském roce: radovaly jsme se ze šesti nádherných katolických svateb a dvou nových bohoslovců.

Do svých modliteb samozřejmě maminky zahrnují úmysly Svatého otce, prosby za diecézi, za farnost a kněze, za nenarozené děti, za nemocné. Pokaždé vzpomenou na momentální jubilanty a také na všechny blízké, kteří mají nějaké trápení a potřebují podepřít. Biblické „neste břemena jeden druhého“ zde není fráží, ale životem. Společná setkávání pomáhají maminkám zvládat každodenní starosti, dvojnásobně prožívat sdílenou radost a dělit se o bolesti. Snad až na věčnosti poznáme, kolik milostí pro naše rodiny vyprosily. A přejeme si, aby stále další a další maminky nacházely cestu do těchto společenství a čerpaly z nich sílu.

litoměřické maminky

Velký pátek v Ústí nad Labem

Vzpomínám si na slova Svatého otce Jana Pavla II., která vyslovil na světovém dnu mládeže v Denveru. Tehdy řekl:

„Nemějte strach jít do ulic a na veřejná místa a jako první apoštolové hlásat radostnou zvěst spásy na náměstích měst, městeček a vesnic. Teď není doba stydět se za evangelium (srv. Řím 1, 16). Nyní je čas k tomu, aby bylo hlášáno ze střech.“

Na Velký pátek se o to od šestnácti hodin na centrálním Mírovém náměstí snažilo více

Foto: Jan Rosenauer

než dvacet mladých i starších lidí z ústeckých farností. Připravili hodinový pořad, založený na symbolech velikonoce, slově, které aktualizovalo velikonoční poselství pro dnešní dobu a bylo prokládáno obrazy a hudbou. Na závěr několik mladých rozdávalo svíčky s nápisem: „Nebojte se.“

Foto: Jan Rosenauer

Asi osmdesát dalších farníků přijalo výzvu, aby podpořili svou účastí a modlitbou tuto iniciativu. Přišli většinou hned z kostela Nanebevzetí Panny Marie po velkopáteční křížové cestě. Chápali jsme to jako pouť s Kristem na areopag dnešního světa, ve snaze nabídnout obyvatelům našeho velkého města poselství Boží lásky ke každému člověku. Snažili jsme se obdarovat své bližní a zjistili jsme, že sami jsme byli obohaceni, a že skutečně blaženější je dávat než dostávat.

P.M.Š.

Turnaj Orla

župy sv. Zdislavy ve florbalu

Ze 4 přihlášených družstev se do Semil na Turnaj Orla župy sv. Zdislavy ve florbalu mužů, který byl zároveň kvalifikačním turnajem ústředního turnaje Orla pro necelou polovinu Čech, sjely 2. dubna 2005 nakonec jen 3: orelské jednoty Loukov u Semil, Rтынě v Podkrkonoší a Semily. Na základě souhlasného přání všech družstev byla hrací doba jednotlivých zápasů zkrácena na 3 x 15 minut s 5minutovými přestávkami mezi třetinami a 20minutovými mezi zápasy.

Po úvodním zápase, ve kterém orlové ze Rтынě zvítězili nad svými bratry z jednoty loukovské 11:3, se dramatickým vyvrcholením stal zápas orelských družstev Semil a Loukova. Semilští se ujali vedení první brankou. Loukovští vyrovnali a ujali se vedení 2:1. Semilští vyrovnali a postupně se zvýšili skóre až na 6:2 začátkem třetí třetiny. Vynikal zejména jejich brankář. Pak ale loukovští vyrovnali na 6:6. Za tohoto dramatického stavu rozhodčí odpískal gól, který neviděli někteří hráči. Ač tento moment nebyl zvládnut zcela dokonale, podařilo se ho účastníkům překonat; zápas byl dohrán, (loukovští zvítězili 8:6), na poslední zápas byl vystřídán rozhodčí a turnaj byl dokončen vítězstvím Rтынě nad možná už trošičku unaveným semilským družstvem.

Vít Jůza

Farní den

V neděli 6. března se konal v naší farnosti v Jablonném v Podještědí „farní den“. Pozvání děkana baziliky Sv. Vavřince a sv. Zdislavy otce Bernarda Špačka OP k účasti přijal i litoměřický biskup Mons. Pavel Posád, který zde celebroid bohoslužbu.

Bylo to první setkání farníků s novým naším biskupem, který k nám po mši svatě promluvil o svátosti manželství a o významu rodiny a odpovídal na dotazy přítomných. Zůstal s námi i na odpolední program našich dětí a mladých, kteří připravili scénky s biblickými výjevy. Byl to pro nás krásný den.

V jednom vydání Zdislavy mne zaujal článek, který jsem si při této příležitosti připomněla. Cituji část: „Otec Pavel Posád je vyjimečný člověk, který mnohým, nebo snad každému člověku, který se s ním setká, přinese do duše pokoj a klid. Setkání s ním je obrovským zážitkem.“

Po našem vzájemném setkání se plně s touto charakteristikou biskupa Pavla Posáda ztotožňuji. Asi bych to lepšími slovy nevyjádřila.

Anna Šandová, Jablonné v Podještědí

Časopis IN!

Je to tady! Trvalo více než dva roky, než se z myšlenky stala skutečnost. Od začátku února **časopis pro holky ve věku 12–16 let** s názvem **IN!** můžete najít v kostelích, na DCM a nebo si ho prostě objednat. Nulté číslo je zdarma a je především „ochutnávkou“, která má za cíl jedno jediné – získat si přízeň a tím také předplatitelky. Kdo si časopis objedná, dostane s prvním číslem složenku k zaplacení předplatného.

Jak můžete časopis podpořit, aby „malé novorozené“ pořádně vyrostlo?

1. Především modlitbou. Můžete se dokonce připojit k modlitební skupině.

2. Tím, že budete oslovovat lidi ve svém okolí a získávat další předplatitele. Časopis se totiž bude od prvního čísla dostávat k adresátům výhradně poštou (další propagační číslo v takovém množství už nevyjde).

3. Také budeme vděční za dar na pokrytí nákladů s tiskem nultého čísla, které je rozdáváno zdarma. Můžete tak učinit přímo na účet nebo si napsat o složenku. Pokud nám pošlete svůj dar, budeme rádi, když nám současně napíšete, abychom věděli, kdo nám pomáhá, a mohli jsme vám poděkovat. Za dary vaše i vašich známých budeme velice vděční, protože díky nim bude moci časopis existovat i v budoucnosti.

Účet:

Sdružení Tarsicius, 171816645/0600 GE Money Bank

Kontaktní adresa a objednávky:

Redakce IN!

Horní náměstí 12, 466 01 Jablonec nad Nisou
telefon: 483 312 327; mobil: +420 777 332 343
e-mail: in@in.cz, in@tarsicius.cz;
http://www.in.cz

Chtěli bychom poděkovat Bohu, že nás krok za krokem vedl a vede. Všichni, kdo zatím na časopise intenzivně pracují, jeho vedení opravdu zakoušejí. Také bychom rádi poděkovali všem ochotným lidem. Do dnešního dne se zapojilo více než 300 dobrovolníků, kteří pomohli nejruznějším způsobem – modlitbou, radou, článkem, korekturou či penězi. Dííky. A v červnu se můžeme těšit na první, prázdninové číslo. Váš IN!

MINISTRANTSKÁ SOBOTA
pro starší ministranty
(16 – 22 let)
PŘÁTELE ČASOPISU TARSICIUS

Kdy: 30. dubna

Kde: na faře-děkanství Jablonec nad Nisou
 Horní nám. 12

Program:

- 10.00 zahájení, přivítání
- 10.30 rozjímání
- 11.00 mše svatá
- 12.00 – 13.30 gril (oběd)
- 14.00 – 16.00 sport (fotbálek, biliár, ping-pong
a další podle zájmu)
- 17.00 – 17.30 katecheze (o mši svaté)
- 17.30 svátostné požehnání
- 18.00 zakončení

Cena: 60 Kč

Přihlášky: do středy 27.4., telefon: 483 312 327,
 lépe ale na e-mail: raduzdrozen@centrum.cz

Kurs animátorů
4. setkání – 16.4.

Jednotlivá setkání kursu probíhají vždy v Litoměřicích v Diecézním domě kardinála Trochty. Program je vždy jednodenní v sobotu od 9:30 do 17:00 h. Samozřejmě je možnost pro ty, kteří to potřebují, přijet už v pátek a zůstat do neděle.

Téma 4. setkání: Mše svatá – Komunita Chemin Neuf

Teologická část – základy filosofie; nauka o Bohu Stvořiteli
 – P. Kamil Novák z Komunity Chemin Neuf

Katecheze – O lidské sexualitě, o vztahu chlapce a dívky – P. Jan Balík

Další termín pro 1. rok: 18. června 2005

Bližší informace na DCM Litoměřice.

SETKÁNÍ VARHANÍKŮ
A SBORMISTRŮ

Sobota 7. května 2005 – DDKT Litoměřice

Téma: Přínos současných moravských autorů pro oživení českého liturgického prostředí.

Lektor: Mgr. Josef Zadina
 regenschori katedrály Svatého Ducha v Hradci Králové

Místo: Diecézní pastorační středisko

Komenského 4, 412 01 Litoměřice

telefon.: 416 738 036,

e-mail: pastoracni.ltm@quick.cz, www.pastoracni-ltm.cz

MINISTRANTSKÝ DEN
4. ČERVNA 2005
TEPLICE

Program:

- 9.30 zahájení na
Zámeckém
náměstí,
registrace
účastníků
- 10.00 mše svatá
v děkanském
kostele
s biskupem Pavlem
- 12.00 oběd na farním dvoře,
setkání s otcem biskupem
- 13.00 soutěžní odpoledne na téma:
ROK EUCHARISTIE
- 15.00 vyhodnocení soutěží
- 15.30 odpolední program
- překvapení
- 16.30 zakončení dne

S sebou: sportovní obuv a oblečení,
 ministrantské oblečení, 10 Kč startovného,
 svačinku, pití a hlavně dobrou náladu.

Kontakt na pořadatele:

P. Mgr. Stanislav Jonášek SDB

ŘmK děkanský úřad, Zámecké nám. 71/9, 41501

Teplice; tel: 417 531 041 či 603 119 729

e-mail: fara.teplice@cbox.cz

Mgr. Martin Münster: KC

Komenského 4, 412 01 Litoměřice;

telefon: 416 738 072 či 777 838 449

e-mail: katech.centrltm@c-mail.cz

Diecézní centrum pro rodinu biskupství litoměřického
Centrum pro rodinu, občanské sdružení

pořádají

Víkend pro chlapy ze severu

V životě jsou okamžiky, které lze pochopit, pouze když je sami prožijete. Stejně nemožné je popsat podstatu našeho chlapského setkání a průběh víkendu.

Setkání je i dobrou příležitostí zkombinovat modlitbu, bubnování, dobré jídlo a pití s tichem a prostorem k zastavení. Ptáš se, co nás nutí prožít společně víkend i přesto, že máme tolik jiných povinností a činností, které se „bez nás samozřejmě neobejdou“? Pak přijď mezi nás i ty přiložit polínko do společného chlapského ohně...

Kdy: 22. – 24. dubna 2005
Kde: Nebovidy – fara (cca. 6 km jižně od Kolína)
Příjezd: v pátek 22.4. mezi 18.30–19.00
(respektujte prosím tento čas)
Ukončení: v neděli 24.4. obědem
Cena: 600 Kč/víkend za celý pobyt, s pitím i se stravou

S sebou: spacák, karimatku, bubny a hudební nástroje

Přihlášku prosím zašlete:

František Růžička, Husitská 128, 417 41 Krupka 3,
V případě ztracení či dotazů neváhejte a volejte
mobil: +420 602 282 520
E-mail: FRANTISEK.RUZICKA@MUKRUPKA.CZ

Na naše bratrské společenství se těší František

Naše internetové stránky: <http://rodina.unas.cz/>

Foto: Jan Marek

Foto: Archiv manželů Růžičkových

Centrum pro rodinu v Litoměřicích

pořádá

Víkend pro ženy – dámská jízda

Kdy: 15.4. – 17.4. 2005

Kde: Diecézní dům kard. Trochty (DDKT), Komenského 4, Litoměřice

Začátek: Pátek 19 hodin večerí

Ukončení: Neděle 12 hodin obědem

Cena: 600 Kč (2 noclehy, 2 plné penze, nákup potravin na sobotní program, divadlo)

Program:

Pátek večer 20 hodin

- 2. ročník soutěže „Nejlepší slané nebo sladké pečivo“ – nejlepší výrobky budou oceněny.

Kdo se chce zúčastnit soutěže, upeče něco na zub, přinese velký vzorek a všechny budeme vyhodnocovat ten nejlepší. Recepty vezměte s sebou (je-li možno – na disketě)

- židovské tance I.

Sobota:

- židovské tance II.
- ukázka zdobení švédských stolů, příprava slavnostní tabule, narozenin, beseda, hotelová škola v Teplicích
- 19 hodin – divadlo (úsměvná hra o tom, co přináší věk). Oblečení normální.

Neděle:

- slavnostní mše svatá
- Jak lépe porozumět svým mužům: František Růžička, obyčejný chlap

Spacáky vezměte s sebou.

Podmínkou účasti je přihláška a účast na celém víkendu.

Přihlášky zasílejte na adresu :

Iva Růžičková, Husitská 128/32, 417 41 Krupka, nebo
E-mail: dcpr.ltm@tiscali.cz, telefon: 606 501 897

Rok 2005 – 10. výročí kanonizace svaté Zdislavy

„Vyzývám lid třetího tisíciletí, aby napodoboval svatou Zdislavu, která zajisté podává výtečný příklad křesťanské ženy a manželky, sloup zbožnosti a účinné lásky“ (Jan Pavel II. 6.5.2002).

- Neděle 1. května** Zahájení poutní sezóny a žehnání Zdislavina pramene
9.30 hod. Bronislav Kramár OPraem., želivský opat
- Neděle 8. května** Pouť Unie katolických žen
11.00 hod. P. Jan Rybář SJ
- Neděle 15. května** Svatodušní pouť v kapli na Lemberku
18.00 hod. Mons. Josef Koukl, biskup
- Sobota 28. května** Hlavní pouť ke cti svaté Zdislavy
6.00 hod. P. Ignác Bürgl OP
8.00 hod. P. Augustin Prokop OP
9.30 hod. Mons. Dominik Duka OP, biskup
11.00 hod. Joachim kardinál Meisner, arcibiskup
14.00 hod. mše sv. Dominikánské rodiny
15.00 hod. rozloučení s poutníky
- Pondělí 30. května** Slavnost svaté Zdislavy a adorační den
bohoslužby v **9.30, 11.00 a 18.00 hod.**
12.00 hod. začátek adorace
- Sobota 11. června** Pouť Diecézní charity Litoměřice
11.00 hod. Mons. Pavel Posád, biskup
- Sobota 23. července** Pouť za obnovu rodin Královéhradecké diecéze
11.00 hod. Mons. Dominik Duka OP, biskup
- Neděle 14. srpna** Pouť ke cti svatého Vavřince
- Sobota 27. srpna** Řeckokatolická pouť
11.00 hod. Mons. Ladislav Hučko, biskup – apoštolský exarcha
- Sobota 10. září** Pouť mnišek Kazatelského řádu
11.00 hod. Mons. Dominik Duka OP, biskup
- Neděle 11. září** 60. výročí obnovy řeholního života
v Jablonném v P.
9.30 hod. Mons. Dominik Duka OP, biskup
- Čtvrtek 15. září** Pouť Maltézske pomoci Hradec Králové
11.00 hod. P. František Hofman O.Melit.cap.Mag.
- Neděle 2. října** Růžencová slavnost a zakončení poutní sezóny

Bohoslužby v poutní sezóně:

soboty, neděle a státní svátky 9.30 a 11.00 hod.
(první neděle v měsíci 11.00 hod. německy)
pracovní dny 18.00 hod.

Kontaktní adresa:

Klášter dominikánů
Kláštérní 33,
471 25 Jablonné v Podještědí
telefon: 487762 105
e-mail: farnostjvp@volny.cz
http://www.zdislava.cz

PĚŠÍ POUŤ Z PRAHY DO JENÍKOVA

18. – 22.5.2005

„Můj duch jásá v Bohu, mém Spasiteli“ Lk 1,47
Fatym Vranov nad Dyjí a poutní bratrstvo
vás srdečně zvou na pouť na místo, které je
spojeno s mimořádnou mariánskou úctou.

Začátek je ve středu 18.5.2005

v 19 hod. u chrámu sv. Víta v Praze

- úvodní mariánská pobožnost
- putování do Strahovského kláštera, kde bude nocleh

čtvrtek 19.5.:

- v 7 hod. zahájení u hrobu sv. Norberta na Strahově, pak pěší putování
- nocleh v obci Nelahozeves (cca 30 km)

pátek 20.5. odchod v 7 hod., nocleh
v obci Libochovice (cca 30 km)

sobota 21.5. odchod v 7 hod., nocleh
v obci Kostomlaty (cca 30 km)

neděle 22.5.:

- odchod v 7.30
- v cca 11 hod. poutní mše svatá v Jeníkově
- oběd + zakončení

Dopravu zpět si zajišťuje každý sám
(vlakové nádraží cca 2 km, autobusové
nádraží Teplice cca 4 km od Jeníkova).
V případě většího počtu poutníků bude
zajištěn společný návrat do Prahy auto-
busy.

S sebou: růženec, spacák, karimatku,
pláštěnku, jídlo na 4 dny (po cestě je
možno dokoupit)

Zápisné na převoz zavazadel a nocleh:
100 Kč

Ubytování je vždy pod střechou na vlastní
karimatce ve svém spacáku. Duchovní
program během pouti je zajištěn. Zava-
zadla poveze doprovodné vozidlo.
Je možno se kdekoli připojit k pouti.
Zvláště vhodným místem je obec Nelaho-
zeves, kde je vlakové nádraží.
Přihlásit se můžete na farním úřadě Vra-
nov nad Dyjí osobně
nebo na tel. 515 296 384 nebo e-mailem
na vranov@fatym.com

PROGRAM NA DUBEN A KVĚTEN

P Josefa Hurta pozveme k mikrofonu ve středu 13. dubna. V relaci Živý kraj, která začíná v deset večer, se dozvíte více o kostelích v Mostě. (Znovu můžete do Mostu zamířit v pondělí 18. dubna v 9.30)

Rytířské ctnosti nepatří minulosti, říká se v pořadu Křesťan a svět v neděli 1. května. Od 17 hodin bude u mikrofonu Ondřej Vanke, kancléř Českého velkopřevorství vojenského a špitálního řádu rytířů sv. Lazara Jeruzalémského. (Jeho svědectví zachytíte v repríze ve čtvrtek 5. května ve 22.30.)

Magazín především pro budoucí rodiče je připraven ve středu 11. května v 9.30. Ve studiu usedne společně s Magdou Hauserovou porodní asistentka Zuzana Dufková, která mluví o své Škole budoucích maminek a tatínků.

Emeritní arcibiskup královéhradecký Karel Otčenášek slavil nedávno 85. narozeniny, v letošním roce si připomíná také 60. výročí kněžského a 55. výročí biskupského svěcení. Do jeho života zasáhla nacistická i komunistická totalita. Ke jeho vzpomínání na léta minulá můžete přisednout při poslechu pořadu Všimli jsme si v pátek 13. května ve čtyři odpoledne. (Opakujeme v sobotu 21. května v 11.05.)

V ženském premonstrátském klášteře v Doksanech se sestry modlí za nenarozené děti a bezdětná manželství. Lidé je mohou kontaktovat a o konkrétní úmysl modlitby požádat. S řeholicemi, kterým leží na srdci život rodin u nás, se můžete seznámit v relaci Osobnost kraje v úterý 17. května ve 22 hodin. (Pořad znovu zařazujeme v sobotu 21. května v 17 hodin.)

Dana Němcová z Centra po otázky migrace bude našim hostem v pořadu Živý kraj ve středu 18. května od 22 hodin. V pořadu nazvaném Mezilidské vztahy a hodnoty pro budoucnost hovoří o proměnách Prahy a vyrovnáním se obyvatel s migrační vlnou. (Repríza zazní v pondělí 23. května v 9.30.)

Zvěst Bible říká, že na počátku všeho bylo Slovo, Slovo Boží. Dříve také byly doby, kdy stačilo slovo, a to platilo – inu, úsloví Slovo dělá muže nevzniklo samo od sebe. V sobotu 21. května v 7.30 hod. můžete na vlnách Proglasu zachytit magazín TWR Na sobotní frekvenci Proglasu a v něm rozhovor Vlastimila Kolegara s Tomášem Kolondrou, jedním z vedoucích Emauzských biblických korespondenčních kurzů, o tom, jak se stát takovým mužem slova, jak se postavit do svých slov a jestli je to vůbec možné.

Pořad z cyklu Dialog hudby a víry vysíláme v Oktávě 27. května v 16.55. Relace bude tentokrát inspirována svátkem Nejsvětější Trojice. Nad tím, jak se trojjedinost Boží odrazila v hudbě Gertrudy von le Fort a Johanna Sebastiana Bacha se zamýšlí biskup Hrdlička, který pro posluchače Proglasu pořad připravil. (Opakujeme ve středu 1. června krátce po půlnoci.)

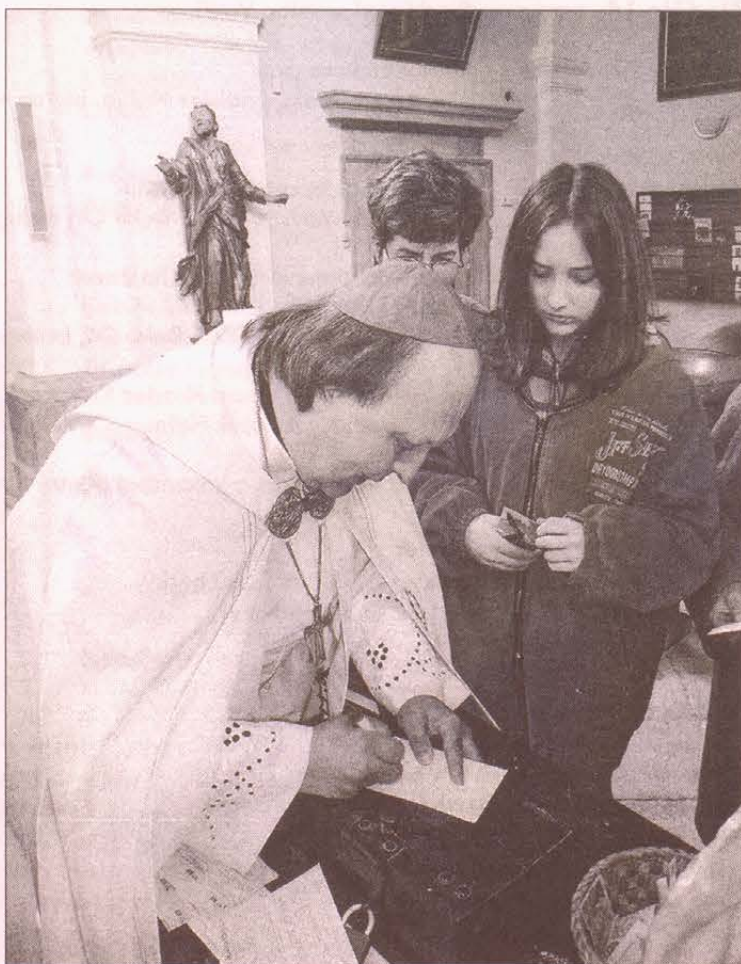
Co jsou to vlastně žalmy? Jsou více písněmi, modlitbou nebo jde o báseň? Proč vlastně otevírat Bibli na stránkách s žalmy? A mohou je vůbec pochopit kluci a holky? Na tyto a mnohé další otázky hledá odpovědi Barvínek v úterý 31. května v 16 hodin. (Repríza zazní v sobotu 4. června v 9.30.)

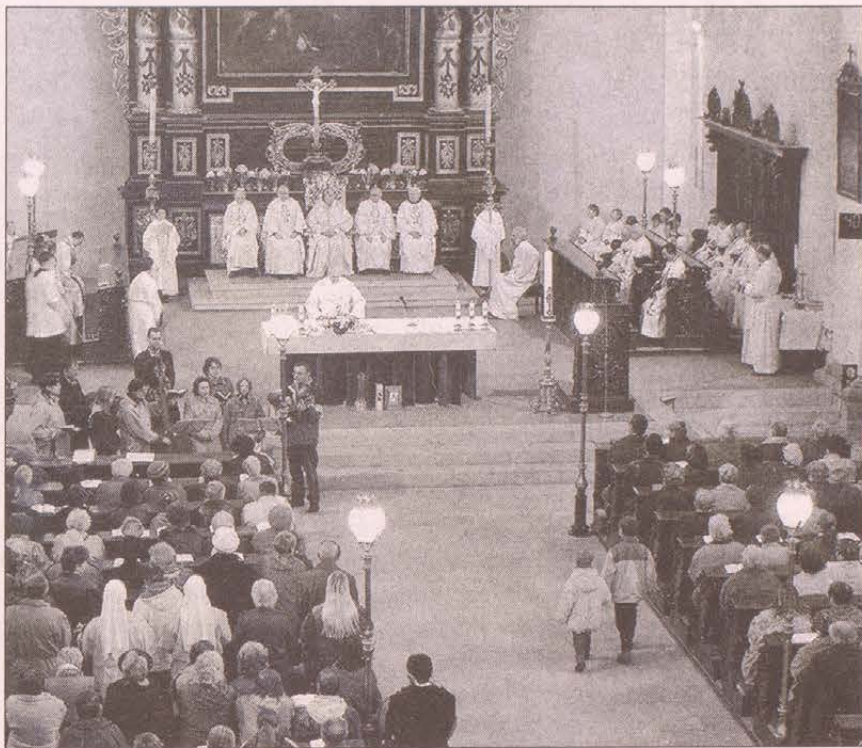
Proglas je možné v litoměřické diecézi naladit na frekvenci 97,9 FM z Ještědu. Vysílání rádia můžete najít také v nabídce kabelových společností po celém území naší vlasti, naladit prostřednictvím Internetu nebo skrze satelit. Jestliže máte zájem dostávat podrobný program vysílání Proglasu přímo do vaší e-mailové schránky, stačí o něj požádat na adrese redakce@proglas.cz.

Vytvořit společenství

Mládež má diecézní setkání mládeže dvakrát za rok. Chlapi a ženy také, kněží, pastorační asistenti, varhaníci a další skupiny věřících si také v nabídce akcí diecézních středisek něco pro sebe vyberou. Tentokrát se však konala akce pro všechny – setkání vikariátů v Litoměřicích. V sobotu 9. dubna se sjeli věřící z libereckého, turnovského a litoměřického vikariátu na první akci z celého cyklu.

Navenek bylo vše poměrně jednoduché – mše svatá, oběd, otázky na otce biskupa, vystoupení věřících z různých míst diecéze... Hlavním „kouzlem“ bylo společenství vzniklé kolem Ježíše Krista a viditelně stmelované diecézním biskupem otcem Pavlem Posádem. Zaplněná katedrála vlévala radost do duší i těm, kteří přijeli z malých a „životem nekypících“ farností.

Katedrála byla při té příležitosti zaplněna informačními panely o životě všech vikariátů a činnosti diecézních center.

Vy, které vaše vikariátní setkání čeká (podívejte se na stranu 5 na termín), se můžete těšit na zážitek radosti z víry a společenství církve uskutečňované v litoměřické diecézi.

foto Jan Macek

**Setkání generací * Eucharistický pozdrav * Zaplněná katedrála
* Schůla od tří Antonínů z Liberce * Vzácný podpis * Tlačeničky
v informačních panelech jednotlivých vikariátů * Svěcená voda**

ELÍŠA (Elizeus) prorok utvářející společenský život národa

Nalézáme se v těsné návaznosti na působení proroka Elijáše, tedy v 2. polovině 9. století př. Kr. v Izraelském království (severní část rozdělené říše Davidovy). Elíša je v první řadě následovníkem a pokračovatelem Elijáše. Nicméně jeho život je provázen ještě početnějšími mocnými divy a zázraky, než život jeho duchovního mistra. Příběhy sice nejsou tak výrazné a strhující, jako je tomu v případě Elijáše, nicméně nepostrádají na výpovědné hodnotě a obohacující poučnosti. Všimněme si v jednotlivých příspěvcích tři oblastí, ve kterých prorok zvláštním způsobem vyniká. Elíša je především jakýmsi starověkým politickým aktivistou. Pro smysl biblické výpovědi asi nemístné srovnání, ale pro nezasvěceného čtenáře je zmíněný dojem z jeho příběhů převládající. Elíša však nezasahuje jen do politického a vojenského dění svého království, je též milosrdným a nezištným pomocníkem potřebných své doby. A nakonec – a tento pohled je snad na prorokovi nejvíce oslovující – je učitelem, vychovatelem a především otcem nejen četných žáků, ale i mnohých vzdálenějších lidí, kteří se s ním setkávají. Zamysleme se nejprve nad jeho politickou angažovaností.

Izraelský prorok a syrský generál

Překrásný příběh setkání Elíši s Naamanem je důvěrně známý z liturgie. Chudý muž Boží a bohatý, nicméně malomocný generál jednoho z nejmocnějších vojsk Předního východu. První velkolepě triumfuje nad tím druhým, a to ve všech ohledech.

Generál damašského krále se chytá poslední, i když značně pokořující naděje pro své uzdravení. Doma se doslechne, že ve vazalsky podřízeném Izraeli žije Boží muž, který je údajně schopen přivolat na nemocné nadpřirozené uzdravující síly. Samotný král jej posílá, aby se chopil tohoto poslední stébla možné záchrany. Už zde je vzdán hold izraelskému Bohu, který je v této souvislosti uznán za mocnějšího než místní syrská božstva. Naamán s sebou veze veliké bohatství, které je ochoten darovat jako odměnu za své uzdravení. Přichází před příbytek proroka, ten však jej přivítá zcela nečekaným a pro mocného generála ponižujícím způsobem. Ani se neobtěžuje mu vyjít vstříc a náležitě jej přivítat, ale posílá svého služebníka, aby mu vyřídil strohou a ještě více zarážející, ano pobuřující zprávu: „Jdi, omyj se sedmkrát v Jordánu a tvé tělo bude opět zdravé. Budeš čist“.

Co to má znamenat? Taková drzá nehoráznost! Takové nebo tomu podobné myšlenky se pravděpodobně spontánně vynořily v generálově hlavě. Copak u nás doma nejsou lepší a čistější řeky, ve kterých by se mohl

omýt? A co ten ponižujícíně lhostejný přístup nevychovaného izraelského proroka!

Naamánovi služebníci, kteří jej na cestě doprovázejí, jsou však pokornější a tím pádem otevřenější k tajemství Božího zásahu do lidského života. Přemluví svého pána a ten neochotně vstoupí do vod zkaleného Jordánu. A to musí opakovat sedmkrát. A zážitek uzdravení se naplní. Bez nabubřelých liturgických rituálů, které generál zprvu samozřejmě očekává, bez magických gest, doteků, tajemných zaklínacích formulí. Jednoduše, prostě a tiše. A snad právě v tom uzdravení proměňuje nejen tělesně, ale i vnitřně. Z Naamána je v tu ránu nový člověk. Raduje se jako dítě, projevuje ohromenou a zároveň jásavou vděčnost, touží si vzít s sebou domů alespoň trochu té země, která se dotýká vody uzdravující řeky. A co je nejdůležitější: uvěří v Boha Izraele, v Hospodina, jako v Boha nejmocnějšího – a dokonce – jediného: „Hle poznal jsem, že není Boha na celé zemi, jenom v Izraeli!“

A prorok? Zůstává i v této navýsost dramatické situaci klidný, nepřekvapený a hlavně nezištně neúplatný. Je mu nabízeno zlato, stříbro, drahé oděvy. Vše rozhodně odmítá. Je jen nástrojem, nemá na zázraku prážádnou zásluhu, udělal jen, co udělat musel, veškerá jeho odměna je služba v blízkosti Hospodina.

Příběh o setkání dvou lidí ze zcela jiného světa, do jejichž kontaktu se prolamuje díky víře jak oddaného pro-

roka, tak zoufalého generála, uzdravující a proměňující Boží milost. Politické a vojenské důsledky tohoto plodného setkání si můžeme domyslit.

Prorok Elíša a mocné aramejské vojsko

Prorok je jasnovidec. Má od Boha darovanou schopnost vidět a slyšet všechny tajné porady v nepřátelském syrském táboře. Tyto cenné informace následně přednáší svému králi, který se díky jim vždy vyhne nebezpečí střetu s mnohonásobnou přesilou. Nakonec vyjde celá záležitost najevo i před syrským králem, který rozhoduje vyslat za prorokem vojenskou jednotku s úkolem ho zajmout a přivést před damašského vladaře. Věc ale dopadne zcela jinak, než by kdokoli očekával. Prorok se modlí a nepřátelští vojáci jsou Hospodinem zaslepeni. Nejedná se pravděpodobně o fyzickou slepotu, ale o jakési psychické omámení. Pak zmatené vojáky se slovy, že je dovede k člověku, kterého hledají, přivádí do hlavního města své země – před svého krále. Elíša se znovu modlí a Hospodin vrací vojákům zdravé smysly. Jaké překvapení, když zjistí, že jsou uprostřed hlavního města nepřátelského království, obklopeni přesilou místního vojska a vydáni na milost a nemilost rozhněvanému králi. Ale i v této situaci nerozhoduje král, nýbrž prorok. Nařizuje králi opět zcela nepochopitelné jednání: „Předlož jim chléb a vodu, ať jedí a pijí. Pak ať jdou ke svému pánu“. A výsledek celé podivné události: „A aramejské hordy už nikdy nevpadly do izraelské země“.

Příběh o téměř troufalé odvaze víry, příběh o nadřazenosti milosrdenství a velkorysosti nad násilím a spoléháním se na fyzickou sílu. Elíša zachraňuje mnoho prolité krve, tiší mnoho zášti, nenávisti, vnáší naději a důvěru do úzkosti a svazujícího strachu svého lidu.

Jeho politické angažmá, které nakonec rozhodujícím způsobem ovlivňuje společenské dění, je prostá a věrně pevná víra ve všemohoucího a dobrého Boha, nezištná chudoba a pokora, moudrá prozíravost nezatížená vášněmi a komplexy; milosrdenství a velkorysost. Bohatý politický program!